Nr. 27

4 juli 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

RICKY'S REISAVONTUREN
Zie blz. 20

Laag begonnen,

hoog geklommen

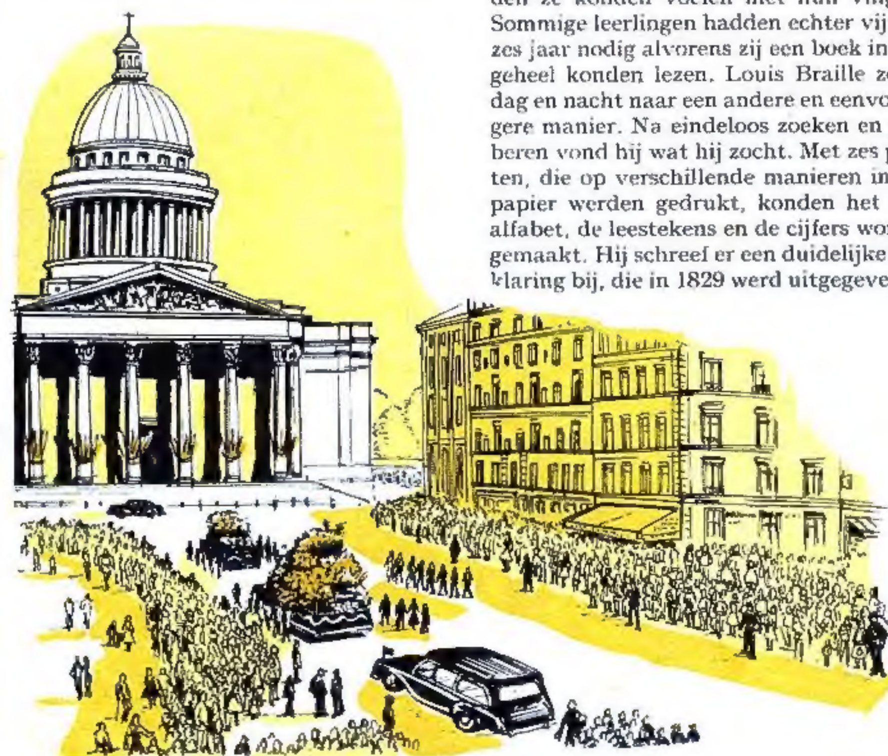
De blinde held

Dit jaar is het honderdvijftig jaar geleden, dat Louis Braille, de uitvinder van het blindenschrift, in Coupvray, een klein dorpje in Frankrijk, werd geboren. Door zijn werk heeft hij de wereld van het boek voor de blinden geopend, waardoor zij uit hun eenzaamheid werden verlost. Zij konden zich ontwikkelen en ambachten leren, waardoor zij vrijwel de gelijken van de zienden werden.

Louis Braille was drie jaar oud, toen hij zich tijdens het spelen in de werkplaats van zijn vader, die zadelmaker was, met een scherp voorwerp aan een van zijn ogen verwondde, waardoor hij geheel blind werd. Hij was een pienter knaapje, ondanks zijn blindheid was hij op de dorpsschool een uitblinker. Nadat hij deze school had doorlopen, kregen zijn ouders de raad om het kind naar Parijs te sturen, waar een blindeninstituut was gevestigd. Hoewel zij moeilijk van hem konden scheiden, lieten zij hem toch naar Parijs gaan, omdat de toekomst van hun kind bij hen vóór alles ging. Zo werd Louis leerling van het koninklijk instituut voor jonge blinden. Ook hier was hij een van de beste leerlingen, die aan het einde van elk leerjaar meestal de hoogste prijzen veroverde.

Op negentienjarige leeftijd werd hij zelfs tot leraar aan het blindeninstituut benoemd.

Louis Braille, die altijd een sterke wil had gehad, spoorde zijn leerlingen aan alles zoveel mogelijk zelf te doen en zich zo min mogelijk te laten helpen. Zijn grootste zorg daarbij was, dat het de leerlingen zoveel moeite kostte te leren lezen. Men gebruikte toen nog letters die boven het papier uitstaken, zodat de jonge blinden ze konden voelen met hun vingers. Sommige leerlingen hadden echter vijf tot zes jaar nodig alvorens zij een boek in zijn geheel konden lezen. Louis Braille zocht dag en nacht naar een andere en eenvoudigere manier. Na eindeloos zoeken en proberen vond hij wat hij zocht. Met zes punten, die op verschillende manieren in het papier werden gedrukt, konden het hele alfabet, de leestekens en de cijfers worden gemaakt. Hij schreef er een duidelijke verklaring bij, die in 1829 werd uitgegeven.

Zijn directeur, die een onbegrensd vertrouwen in hem stelde, voerde onmiddellijk de nieuwe manier op het instituut in. Toen echter deze directeur door een andere werd vervangen, brak er voor Louis Braille een moeilijke tijd aan. De nieuwe directeur, Dufau, wilde namelijk niets van de vinding van Braille weten. En toen deze om gezondheidsredenen een rustkuur onderging en later terugkeerde, moest hij tot zijn verdriet ondervinden, dat Dufau de oude manier van leren lezen had verbeterd en opnieuw had ingevoerd. Alle boeken van Braille, die het instituut inmiddels bezat, had hij laten verbranden.

Door de grote steun die hij echter van de onderdirecteur ondervond, wist Louis Braille deze vernedering en belediging te dragen. Deze onderdirecteur, John Gaudet, schreef tevens een boekje, waarin hij alle methoden, die tot dan toe waren gebruikt om blinden te leren lezen, uitvoerig besprak. Bij de jaarlijkse prijsuitreiking van de school liet men zien, dat zelfs het kleinste kind met het grootste gemak het schrift van Braille kon lezen. Het gevolg was, dat de manier van Louis Braille in ere werd hersteld. Hoewel dat een grote overwinning voor hem was, bleef Louis Braille eenvoudig en innemend; hij liet zich door niets van zijn werk afhouden en was er steeds op uit om zijn vinding, vooral ook in verband met het muziekschrift, te vervolmaken.

Zijn gezondheid leed er erg door. Hij werd dan ook niet oud. In 1852 stierf hij, tevreden en gelukkig, omdat hij in staat was geweest zijn levenswerk te voltooien. Door zijn wilskracht en door zijn prachtig werk voor anderen was hij een held, een blinde held. Tegen een van zijn vrienden, die hem kort voor zijn dood in het ziekenhuis bezocht, zei hij:

„Ik ben ervan overtuigd, dat mijn zending op de wereld is volbracht!"

In juni 1952, toen zijn sterfdag werd herdacht, werd zijn stoffelijk overschot bijgezet in het Pantheon, waar de beroemdste Fransen zijn begraven.

A. v. Vl.

AVONTUUR IN MEXICO

HET WAS INDERDAAD VAN HET GROOTSTE BELANG DAT ZILVERMASKER EN VALERIE VLUGGER DAN LOPEZ BIJ DE BRUG KWAMEN. ANDERS WAS HET KLEINOOD VOOR ALTIJD VERLOREN.

WEDEROM WAREN DUS ALLE GEVAREN EN MOEILIJKHEDEN OVERWONNEN. ZE HADDEN HET GEHEIM EINDELIJK IN HANDEN. MAAR...

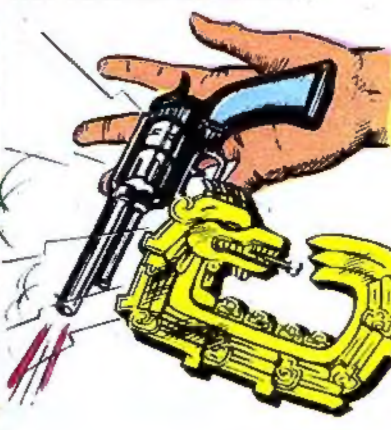

TERWIJL DE BEIDE MANNEN TEGEN DE GROND SLOEGEN, RAAPTE VALERIE DE SLANG OP.

EN NU MAKEN DAT WE WEGKOMEN!

HIJ MAAKTE DE GEVEDERDE SLANG OPEN EN HAALDE ER DE PAPIEREN VAN HET LANDGOED UIT...

MET EEN BRIEF AAN LOPEZ VAN EEN HANDLANGER, DIE DE VERBAZING VAN DE COMMANDANT OPWEKTE.

OP HET LAATSTE OGENBLIK WAS ALLES TEN GOEDE GEKEERD. VALERIES OOM WAS JUIST OP HET GOEDE OGENBLIK TERUGGEKOMEN VAN ZIJN ZAKENREIS.
OM HAAR TE VERRASSEN HAD HIJ HAAR NIET GESCHREVEN.

Brabo

DE WAGEN-MENNER

EEN PAAR MINUTEN LATER PROBEERDE EEN DER BEWAKERS DE DEUR TE OPENEN, MAAR...

IK KRIJG DE DEUR NIET OPEN. HIJ IS AAN DE BUITENKANT GEGRENDELD!

DE EEN OF ANDER HEEFT ONS EEN POETS WILLEN BAKKEN.

ZOEK EEN PAAR BALKEN OM DE DEUR OPEN TE RAMMEN. DE KNAAP DIE ONS DAT GELEVERD HEEFT, ZAL ERVOOR BOETEN!

OP HET TUMULT DAT UIT HET VERBLIJF VAN DE BEWAKERS KLONK, KWAM WULVA TOESNELLEN.

WAT IS DAT VOOR EEN GESCHREEUW? MAAR... HET WACHTHUIS IS AAN DE BUITENKANT AFGEGRENDELD! DAT IS OPZET...

WULVA BEVRIJDDE DE OPGESLOTEN BEWAKERS SNEL.

DE EEN OF ANDER HEEFT MIJN MANNEN VAN HUN POSTEN WILLEN HOUDEN!

GAUW TERUG NAAR DE STALLEN. OVERTUIG U OF ALLES IN ORDE IS MET DE PAARDEN!

MAAR TOEN DE MANNEN NAAR DE STALLEN TERUGLIEPEN, ZAGEN ZE BRABO EN ELDA IN DE VERTE RIJDEN.

KIJK DAAR EENS!

DAT ZIJN TWEE KOPPELS UIT DE STALLEN!

HAAL ONMIDDELLIJK PAARDEN EN TOORTSEN! DE SCHULDIGEN MOETEN DADELIJK GEGREPEN WORDEN!

ZIJ ZULLEN ONS GEEN TWEEDE MAAL VOOR DE GEK HOUDEN!

BRABO EN ELDA WAREN ZICH INTUSSEN VAN GEEN GEVAAR BEWUST EN VUURDEN HUN PAARDEN AAN.

NU ZAL IK MIJN SCHIMMELS LATEN UITLOPEN. IN DE BOCHT KAN IK ALLES OP ALLES ZETTEN!

VOORUIT! LAAT NU MAAR EENS ZIEN, DAT JULLIE BESLIST DE BESTE PAARDEN VAN DE STALLEN ZIJN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij zullen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman, Pinga Mauk; deze verzet zich tegen de tovenares Dwa Chone, die de Europeanen wil laten doden.*

Eliza zette grote ogen op toen zij de vrouw zo tekeer zag gaan. Zij zag er echter niet het gevaar van en lachte naar haar man, alsof ze zeggen wilde: „Wat maakt ze zich toch druk!"

„Zo'n mens," waarschuwde Arthur haar, „is in staat een hele stam tot razernij te brengen."

Pinga Mauk achtte het ogenblik gekomen om op te treden. Met één slag wilde hij proberen de macht van de tovenares te breken. De bijgelovigen moesten zien, dat hij die dwaasheid durfde te trotseren en dat hij, Pinga Mauk, machtiger was dan het vijftienarmige beeld van de afgod in de pagode. Hij stapte regelrecht op het oude vrouwtje toe en rukte haar de stok uit de hand, waarmee zij op de gong sloeg. Hij zette de dikke knop aan het eind van de stok tegen de maag van de oude en duwde haar achteruit. Stap voor stap ging zij achterwaarts tot aan de gouden poort. Zij maakte bezwerende gebaren met haar handen, maar Pinga Mauk lachte erom: hém kon ze niet bezweren! Tenslotte zat er voor Dwa Chone niets anders op dan te vluchten. Met een kreet wendde zij zich om en verdween door de gouden poort in de duisternis van de pagode.

Pinga Mauk wierp de stok van zich af en ging toen naar het houtskoolvuur. Met zijn rode laars van geitevel trapte hij het vuur uit en schopte de houtskool naar alle kanten. Dat was een belediging voor de afgod Tsan-Gampo: hier en daar klonk uit de menigte een kreet. Een paar vrouwen vielen op hun knieën en bogen het hoofd tot aan de grond. Er werd gemord onder de mannen, maar niemand durfde zich verzetten tegen Pinga Mauk. Toen hij begon te spreken luisterde het volk aandachtig.

„Mannen en vrouwen, gedraag u niet langer als dwazen. Luister niet meer naar de wartaal van deze vrouw. Zij zegt, dat zij de stem van Tsan-Gampo verstaat, maar zij droomt en spreekt in haar dromen dwaasheid. Zij zegt, dat de god de dood van de blanken eist: doch ik verzeker u, als wij de blanken doden, zullen de legers en vliegtuigen uit het zuiden komen en zij zullen ons in het gebergte vernietigen. Daarom wens ik deze mensen als mijn gevangenen te beschouwen en wens ik ze ongedeerd te laten. We hebben alleen belang bij Din Mahmud Sabisthari, de directeur van de mijnen. Voor hém zal ik als losprijs de bloedrobijn van Taj Mahal eisen! De anderen ben ik gedwongen gevangen te houden, opdat zij ons niet zullen verraden. Zodra de bloedrobijn in mijn bezit is, worden alle gevangenen vrijgelaten. . . Ik wil niet dat hun een haar wordt gekrenkt."

Arthur Nigg wendde zich tot Pinga Mauk.

„Mogen we weten hoe lang die gevangenschap duurt?"

Er verscheen een listige glimlach op het gelaat van de roverhoofdman. „Dat ligt voor een groot deel aan uzelf. . ."

Verwonderd zag Nigg hem aan.

„Wat bedoelt u?"

„Wat ik bedoel, zal ik later met u bespreken." Hij richtte zich tot zijn mannen. „Breng de gevangenen naar de grot van Bharata. Ge staat met uw leven voor hun leven in. . . Begrepen?"

De gewapende dacoits plaatsten zich rondom het groepje gevangenen en leidden hen weg langs het pad dat naar boven in de richting van het oerwoud voerde.

Ergens heel ver weg klonk het brullen van een tijger. . .

Toen Pinga Mauk zijn toespraak hield was het hem ontgaan, dat achter zijn rug twee dacoits zich uit de massa hadden losgemaakt en door de gouden poort in de pagode waren geslopen. Het waren Chan-Kim en zijn zoon Gopal.

Hun ogen waren nog verblind door het felle zonlicht van buiten en even zagen ze niets, want in de tempel van de afgod Tsan-Gampo waren geen vensters. De hoge ruimte werd slechts verlicht door zeven kleine olielampen, die een zacht gouden schijnsel verspreidden. Zij lieten de hoge, holle ruimte bijna geheel in het duister gehuld en in dat duister stond het reusachtige beeld van de afgod te grijnzen. Het zwakke licht glom op de toppen van zijn tenen en van zijn vingers en overgoot het grimmige gelaat. De afgod stond op een soort altaar tegen een van de wanden. Met zijn vele armen, die aan alle kanten uit zijn lichaam kwamen, leek hij op een geweldige spin of beter nog op een kolossale inktvis. De vlammetjes van de olielampen flakkerden in de tocht en daardoor leek het alsof het beeld leefde. Het zag er angstaanjagend uit en het was geen wonder, dat Chan-Kim en zijn zoon Gopal aanvankelijk geen stap durfden verzetten. Een koude rilling beving hen toen een hese stem zei:

„Kom maar. . . Kom nader!"

Het was de stem van de tovenares, die aan de voet van het altaar stond. Zij was een nog spookachtiger verschijning dan de afgod zelf en zij bewoog haar armen, alsof zij bezig was dreigende demonen te verjagen. Voor het reusachtige beeld leek de vrouw kleiner dan zij in werkelijkheid was en ze deed aan een dwerg denken. Haar ogen gloeiden en ze was zo woedend over de belediging die Pinga Mauk haar had aangedaan, dat het schuim haar op de lippen stond. Het grijze haar hing in slierten langs haar schouders.

Met gloeiende ogen zag zij Chan-Kim en Gopal aan. Beide mannen kwamen in gebogen houding naderbij en toen zij vlak bij haar waren, knielden zij neer op de vloer, die gemaakt was van veelkleurige tegels.

„Jullie. . ." sprak de oude vrouw, „jullie zijn de enigen, die mij trouw zijn gebleven. . . De god zal u sparen! Al de anderen zullen vernietigd worden. . . Tenzij zij nog tijdig tot mij keren! Aldus spreekt Tsan-Gampo. . . Want Tsan-Gampo heeft in de heilige duisternis van de tempel tot mij gesproken. Zijn stem was als het rollen van de donder in het gebergte. De blanke mannen en de vrouw, die gevangen zijn genomen, zullen sterven en als zij niet sterven door úw hand, zal hij zijn bliksems uit de bergen zenden en zij zullen u vernietigen."

Beide mannen stonden zwijgend en bevend te luisteren. Geen van hen durfde zijn mond te openen, want de plaats was heilig en geen gewoon sterveling was het toegestaan er te spreken. Bovendien, al was Chan-Kim de doodsvijand van Pinga Mauk en al kende hij geen groter verlangen dan hem als roverhoofdman op te volgen, toch was hij banger voor Pinga Mauk dan voor de afgod, die tot nu toe nog nimmer had bewogen. Tsan-Gampo zag er met zijn vijftien armen gevaarlijk genoeg uit, maar tot nu toe had hij ze nog nooit gebruikt. Met starre blik zag Chan-Kim hoe de vrouw een handvol wierook op het houtskoolvuur wierp dat voor de afgod lag te gloeien. Dikke rookwolken stegen op en vervulden weldra heel de ruimte. De tovenares lag bij het vuur neergeknield en had haar hoofd in het dichtste gedeelte van de blauwe damp gestoken. Haar neusvleugels gingen wild op en neer, ze haalde hijgend adem.

„Luister," zei ze schor, „de stem van Tsan-Gampo spreekt door mij."

Een ogenblik heerste de diepste stilte in de tempel. De muren van de pagode waren zwaar gebouwd, zodat de geluiden van buiten nauwelijks doordrongen. Er was niets te horen dan een gedruis, dat aan het ruisen van de zee deed denken, en het knetteren van het vuurtje. Het gelaat van de tovenares was boven de gloeiende kolen vuurrood gekleurd; haar handen wuifden regelmatig heen en weer als om de rook van haar gezicht verwijderd te houden.

„Luister. . ." hernam de vrouw na een poosje, „naar wat Tsan-Gampo zegt. Tsan-Gampo verklaart de bloedrobijn voor heilig. . . de bloedrobijn van Taj Mahal. . . Iedere mens die deze robijn ooit draagt, zal zijn wraak ondervinden en moet een vreselijke dood sterven. . . Pinga Mauk is een verrader! Pinga Mauk wil de bloedrobijn bezitten en hem voor zichzelf behouden in plaats van hem te geven aan de god, aan wie hij toebehoort! Maar Tsan-Gampo zal de bloedrobijn dragen op de plaats van zijn hart. De steen zal op zijn hart aan een gouden keten hangen. . . en wee, wee degene, die het ooit wagen zal hem te roven! Tsan-Gampo wil het en Tsan-Gampo is machtiger dan Pinga Mauk, machtiger dan alle mensen."

Gopal was, terwijl de vrouw sprak, gaan staan. Hij was een jongen van achttien jaar met grote zwarte ogen, een bleek gelaat en handen die op de handen van een vrouw geleken. Vragend zag hij Dwa Chone aan. Hoewel spreken verboden was voor gewone mensen in de tempel van de afgod, meende Gopal toch, dat hij dit onder deze bijzondere omstandigheden wel mocht doen. Met gedempte stem zei hij: „Vraag aan Tsan-Gampo wat hij wenst. Vraag hem wat wij moeten doen om zijn hoge gunst te verwerven. . ."

De oude vrouw keek hem enige ogenblikken onderzoekend aan en dacht blijkbaar in stilte: Die jongen heb ik, waar ik hem hebben wil. Hem zou ze misschien kunnen overhalen om Pinga Mauk te doden!

„Wacht," zei ze, „Tsan-Gampo spreekt opnieuw. Ik luister..."

Wederom wierp zij een hand wierook op het vuurtje. De rook in de tempel was nu bijna verstikkend geworden. Gopal kon er niet tegen, hij begon te hoesten en het vocht liep hem uit neus en ogen. De tovenares scheen zich in die verstikkende dampen echter

„Gopal. . . Gopal . . . Pinga Mauk en de vreemdelingen zullen door uw hand sterven . . ."

helemaal in haar element te voelen. Heel haar rimpelig gelaat ontspande zich en ze leek wel tien jaar jonger geworden. Na een poosje sloot zij de ogen en begon te spreken met een vreemd, zangerig geluid dat als van heel ver scheen te komen. Inderdaad leek het of de stem van Tsan-Gampo kwam.

„Gopal. . . Gopal. . . Pinga Mauk en de vreemdelingen zullen door uw hand sterven. . ."

„Neen. . ." Het kwam er als een kreet uit en Gopal was plotseling doodsbleek geworden. Hij wilde zijn vader graag helpen. Dat achtte hij zijn plicht als rechtgeaard zoon. En hij hoopte in de toekomst hoofdman van de dacoits te worden. Maar om eigenhandig Pinga Mauk, de grote prins der dacoits, te doden. . . Neen, daartoe ontbrak hem de moed.

Zijn eerste gedachte was de hele zaak uit te stellen. . . Dan kreeg hij tijd om na te denken. . .

„Goed. . ." zei hij toen, nauwelijks verstaanbaar. „En wanneer moet het gebeuren?"

„Deze nacht. . ." schreeuwde de vrouw.

„Deze nacht. . ." herhaalden Chan-Kim en Gopal tegelijk. „Onmogelijk. Pinga Mauk sluit de vreemdelingen op in de grot van Bharata. Hij zal de grot laten bewaken. Zo zal het onmogelijk zijn de vreemdelingen te bereiken."

„Tsan-Gampo zal u zelf geleiden. Zijn machtige hand zal u de weg wijzen naar de grot van Bharata. Vertrouw op hem. Hij zal uw beschermer zijn."

Gopal en Chan-Kim keken elkaar aan. Beiden geloofden ze de woorden van de oude vrouw. Maar toch rees diep in hun hart de twijfel. Niemand had het ooit gewaagd Pinga Mauk naar het leven te staan. Niemand durfde hem zelfs tegen te spreken. En ze kenden ook de grot van Bharata, die aan de rand van het ravijn lag en alleen langs een smal pad te bereiken was. Overal rondom gaapte de afgrond.

„En dan," ging de vrouw verder, toen zij de aarzeling van de beide mannen opmerkte, „dan, als Pinga Mauk en de vreemdelingen gevallen zijn, dan zult ge machtig zijn, Chan-Kim! Ge zult in de plaats van Pinga Mauk over de dacoits in de bergen heersen. En na u zal Gopal heersen en zijn kinderen en kindskinderen, veertig geslachten lang!. . . Want zo heeft Tsan-Gampo tot mij gesproken."

„Weet ge het zeker?" vroeg Chan-Kim.

„Tsan-Gampo kan niet liegen. . ."

Chan-Kim en Gopal bogen zich diep ter aarde. Een mens gelooft tenslotte graag wat hij hoopt. En daar Chan-Kim heerszuchtig was, probeerde hij in zijn verbeelding de gevaren te verkleinen. Misschien had Tsan-Gampo werkelijk door de tovenares gesproken. De laatste woorden hadden veel van zijn twijfel weggenomen.

„Tsan-Gampo is groot en machtig," zei Chan-Kim met het voorhoofd op de grond.

ZESDE HOOFDSTUK

De gevangene in de grot

Terwijl Dwa Chone bezig was Chan-Kim en diens zoon tot opstand aan te sporen en zij de dood van de blanke gevangenen eiste, werden de gevangenen zelf, begeleid door de dacoits van Pinga Mauk, weggevoerd naar de grot van Bharata, de grot die hun gevangenis zou zijn.

De weg liep tamelijk steil omhoog. Het was niet veel meer dan een muilezelpad, bedekt met rolstenen en puntige keien. Eliza kon slechts met moeite vooruitkomen, ofschoon zij in haar leven al heel wat moeilijke wegen begaan had. Daarom hadden haar man en Albert haar een arm gegeven. De weg voerde langs een afgrond. In de diepte donderde en bruiste de bergbeek, die zich hier tussen nauwe rotsen door moest wringen.

Meneer Frison liep voorop. De onvermoeibare Fransman, altijd geneigd het leven van de vrolijke kant te bezien, scheen plezier te krijgen in het avontuur. Gekleed in een lichtgrijs pak liep hij met een rood glimmend gezicht rond te kijken als een toerist, die op vakantie door een mooie landstreek wandelt.

Want mooi was het hier. . . heel erg mooi zelfs.

Arthur Nigg en Eliza schenen de tocht allesbehalve een pretje te vinden. Zij hadden geen aandacht voor de natuur, maar hielden hun ogen gericht op de dacoits, die hen vergezelden.

Albert zag dat Paw Min naast hem was komen lopen.

De jongen was erg terneergeslagen. De grote, zwarte ogen stonden somber en dreigend in zijn olijfkleurig gezicht. Hij maakte zich ongerust over zijn vader, die

Plotseling bleven de voorste dacoits staan.

hij nog steeds niet te zien had gekregen. En hij was ook een beetje boos op meneer en mevrouw Nigg: in zijn hart nam hij het hun kwalijk dat zij zich helemaal niet druk schenen te maken over de afwezigheid van Din Mahmud Sabisthari. Zij dachten alleen maar aan hun eigen lot.

De weg werd nog smaller, de afgrond links nog dieper en rechts ging de bergwand bijna loodrecht omhoog. In het noorden, waar de blauwe nevels langzaam optrokken, werden de besneeuwde toppen van verre bergketens zichtbaar. De gletsjers schitterden in de felle zon

Drie rovers liepen voorop, drie anderen vormden de achterhoede. Aan ontsnappen viel niet te denken. Een paar gewapende mannen konden op de smalle bergpas gemakkelijk een grote overmacht tegenhouden.

Plotseling bleven de voorste dacoits staan. Zij draaiden zich om en het was duidelijk, dat men het doel van de tocht bereikt had. Rechts, tussen het struikgewas, waar grote rode bloemen bloeiden, werd een wijde opening zichtbaar: een soort tunnel, waarachter een hoge grot lag. Hij was zo ruim dat het onmogelijk was direct te zien hoe groot hij was.

Frison, een en al nieuwsgierigheid, huppelde het eerst naar binnen. Húppelde is het juiste woord, want de journalist was in een merkwaardig opgewekte stemming, die zeker niet door de andere gevangenen werd gedeeld. „Interessant," jubelde hij, „zeer interessant. Het lijkt wel een oude tempel. . ."

Zijn woorden werden door de wanden honderdvoudig weerkaatst, zodat alle klanken in elkaar vloeiden en het moeilijk was zijn woorden te verstaan. De dacoits, die hen naar binnen gevolgd waren, lieten de kolven van hun geweren met een harde slag op de grond komen en daardoor ontstond in de grot zo'n verschrikkelijk lawaai, dat de gevangenen van Pinga Mauk onwillekeurig hun oren dicht hielden.

Het duurde even voor hun ogen aan het schemerdonker in de grot gewend waren. Voor een gevangenis zag het er niet slecht uit. Er was volop ruimte, een onpeilbare ruimte zelfs, die zich voortzette in aangrenzende gangen en holen. Overal hingen stukken druipsteen, die wel op gordijnen leken. Op andere plaatsen waren de wanden met kleurig versierde tegels bedekt en op de vloer lagen hier en daar halfversleten tapijten. Vooral die tapijten brachten meneer Frison bijna in verrukking: hij was verzamelaar en had veel verstand van antieke, oosterse kleden. Er waren rondom rustbanken aangebracht en er stonden koffers. Alles wees erop, dat Pinga Mauk van plan was het zijn gevangenen zo prettig moeglijk te maken.

Een van de dacoits kwam naar Arthur Nigg toe en op de koffers wijzend zei hij in slecht Engels.

„Daar zit alles in wat u nodig hebt."

„Luister. . . wat is dat?" Het was

Zijn gezicht was naar de grond gekeerd, net als van iemand die altijd iets loopt te zoeken.

Eliza Nigg die de vraag stelde en haar stem trilde van angst.

Frison stelde haar gerust. „Dat tikken?" vroeg hij. „Dat doet het druipsteen. Luister maar."

Inderdaad vielen er met de regelmatigheid van een klok druppels op de grond.

Eliza schudde het hoofd.

„Dat bedoel ik niet. Dat schuifelen. Dat stampen."

Allen stonden stil, behalve de dacoits De rovers hadden hier niets meer te doen en verlieten de grot om buiten, op het bergpad, hun wachtposten in te nemen.

„Hoor je dat stampen niet?"

Ja, de anderen hoorden het nu ook. Het was een vreemd geschuifel, dat vergezeld ging van een regelmatig stampen en dat langzaam dichterbij kwam.

„Daar loopt iemand," zei Arthur Nigg.

„Het geluid komt uit de grot," stelde Albert vast.

„Maar het is geen gewoon lopen," merkte Frison op. „Zo loopt iemand die kreupel is."

Plotseling riep Albert uit: „Kijk daar. Het is een man. . ."

Hij had beter kunnen zeggen een mannetje, want de kleine gestalte, die naar de gevangenen schuifelde, leek die van een dwerg. Het mannetje was zó krom gegroeid, dat hij heel klein leek: zijn gezicht was naar de grond gekeerd, net als van iemand die altijd iets loopt te zoeken. En toen hij het hoofd oprichtte om de gevangenen aan te kijken, kostte hem dat geweldig veel moeite, hij moest zich er helemaal scheef voor draaien en men kon daarbij de pezen van zijn magere nek horen kraken.

Het vreemde gestamp kwam, doordat hij kreupel liep.

„Kawaguchi," fluisterde het mannetje met hese stem.

De gevangenen keken elkaar aan.

„Wat bedoelt hij?" vroeg Eliza. Ze was nogal geschrokken en nu nog niet helemaal van de schrik bekomen.

„Kawaguchi is mijn naam." Het kereltje sprak gebrekkig Engels, maar toch behoorlijk verstaanbaar. Zijn ogen draaiden op vreemde wijze in zijn hoofd en Arthur kon de gedachte niet van zich afzetten met een krankzinnige te doen te hebben. Het mannetje was helemaal niet krankzinnig, maar de lange gevangenschap in de donkere grot had hem een beetje vreemd gemaakt.

„Komt u Kawaguchi gezelschap houden?" vroeg hij met een grijns.

„Een interessant geval," zei Frison, maar niemand luisterde naar hem.

„Bent u hier," vroeg Arthur Nigg, „misschien een bewaker?"

Het ventje schudde zijn hoofd. „Ik ben de gevangene van Pinga Mauk. De vader van Pinga Mauk heeft mij hier gevangen gezet."

„Dus. . . u bent hier al een poosje?" vroeg Eliza met een stem vol verbazing.

„Dertig jaar. . ." mompelde het mannetje. „Driemaal tien jaren. . ."

„Lieve help," riep Frison uit en meteen liet hij erop volgen: „Zouden wij er ook zo uit zien over dertig jaren?"

„Afschuwelijk," kermde Eliza, „Frison, schei uit!"

De journalist schaterlachte, zodat de echo door de grot galmde. Arthur gaf hem een stomp in de rug

„Waarom zit u hier gevangen?" probeerde hij uit te vissen.

Het mannetje liet zijn nekspieren weer kraken, keek met het wit van zijn ogen naar Arthur op.

„Robijnen. . ." zei hij

„Robijnen?"

„Robijnen slijpen. Ik slijp de robijnen van Pinga Mauk. . "

Arthur Nigg begon er iets van te begrijpen. Pinga Mauk had ergens een vindplaats van robijnen ontdekt. De vader van Pinga Mauk had zich van een bekwaam robijnenbewerker meester gemaakt, hem ontvoerd en voorgoed gevangen gehouden. Kawaguchi was in al die jaren al zó aan zijn gevangenschap gewend geraakt, dat hij de vrijheid niet meer miste.

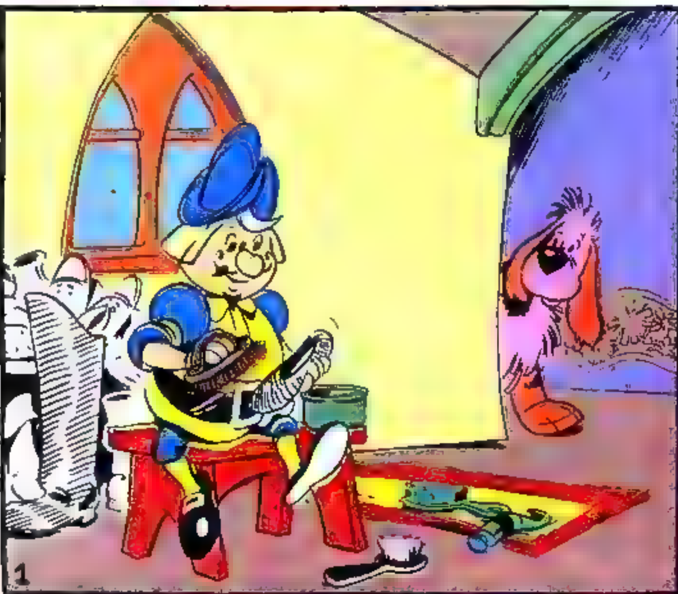
„In ieder geval belooft dat wat voor ons," zei Frison, terwijl hij Kawaguchi nakeek, toen het mannetje weer naar zijn donkere hoek terughobbelde. Zwijgend keken de anderen hem na en de schuifelende tred en het gestamp schenen ergens in het donker, in een doolhof van gangen te verdwijnen.

Ditmaal moest Arthur zijn vriend Frison gelijk geven. „Je hebt gelijk, dat belooft wat voor ons!. . ."

WORDT VERVOLGD

SPELEND

Pogo, de lakei van de koning, poetste altijd de laarzen en schoenen in het paleis. Toen hij weer eens ging poetsen, had hij Toby's slof klaargezet om die ook te poetsen. Toby was de hond van de koning, een lief beest, maar vol dolle streken.

Toby was dol op zijn slof en wilde hem helemaal niet mooi gepoetst hebben. Hij gromde wat en opeens beet hij met zijn sterke tanden in de slof. ,,Los,'' riep Pogo, ,,ik kan nu niet met je spelen.'' Maar Toby was helemaal niet van plan om te spelen.

Hij wilde alleen zijn slof maar hebben. Hij rukte hem los en rende ermee weg. ,,Kom hier, jij, lelijk beest, hier die schoen,'' riep Pogo, die niet merkte dat het Toby's eigen slof was. Hij dacht dat het een lakschoen van de koning was.

,,Wat zal de koning mopperen,'' hijgde Pogo, die Toby achternarende, door de keuken, door de troonzaal en door de gangen. In een gang stond meneer Kwast een raamkozijn te schilderen net toen Toby om de hoek kwam, angstig achteromkijkend naar Pogo.

SPEELGOED

„Pas op, kijk uit," waarschuwde meneer Kwast nog, maar Toby had geen tijd om te luisteren of uit te kijken. Hij botste in volle vaart tegen het trapje op. Boem! De trap kantelde en meneer Kwast viel met verfpot en al op de grond.

Wat waren Pogo en meneer Kwast boos! Ze gaven Toby een geweldig standje. Net kwam Tommie aangelopen; hij raapte Toby's slof op, die vol zwarte verf zat. „Wat glimt die mooi," riep Tommie verbaasd uit. „Het lijkt wel een spiegel."

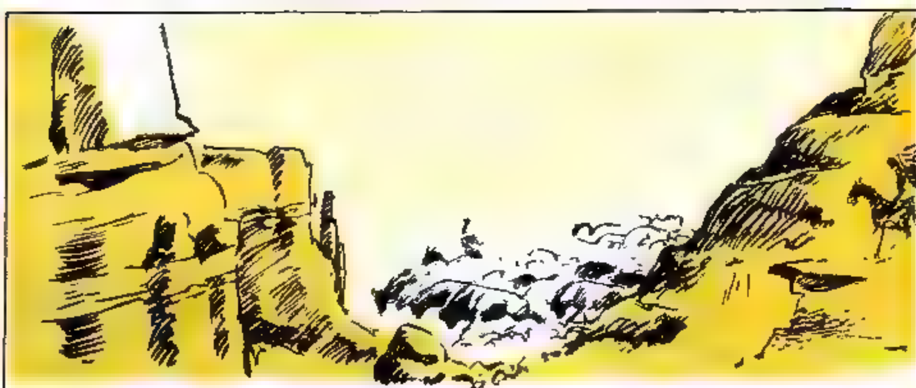

De glimmende slof bracht Tommie op een idee. „Hij lijkt wel nieuw," zei hij, „schilder de andere schoenen ook." Pogo en meneer Kwast vergaten hun boosheid en begonnen te schilderen. Even later waren de schoenen mooier dan Pogo ze ooit had gepoetst.

De koning was in zijn nopjes en Pogo niet minder, want nu hoefde hij niet meer zoveel te poetsen. „Je krijgt een grote zak toffees," beloofde hij Toby. Daar had Toby wel oren naar, want hij kauwde nog liever op toffees dan op zijn slof.

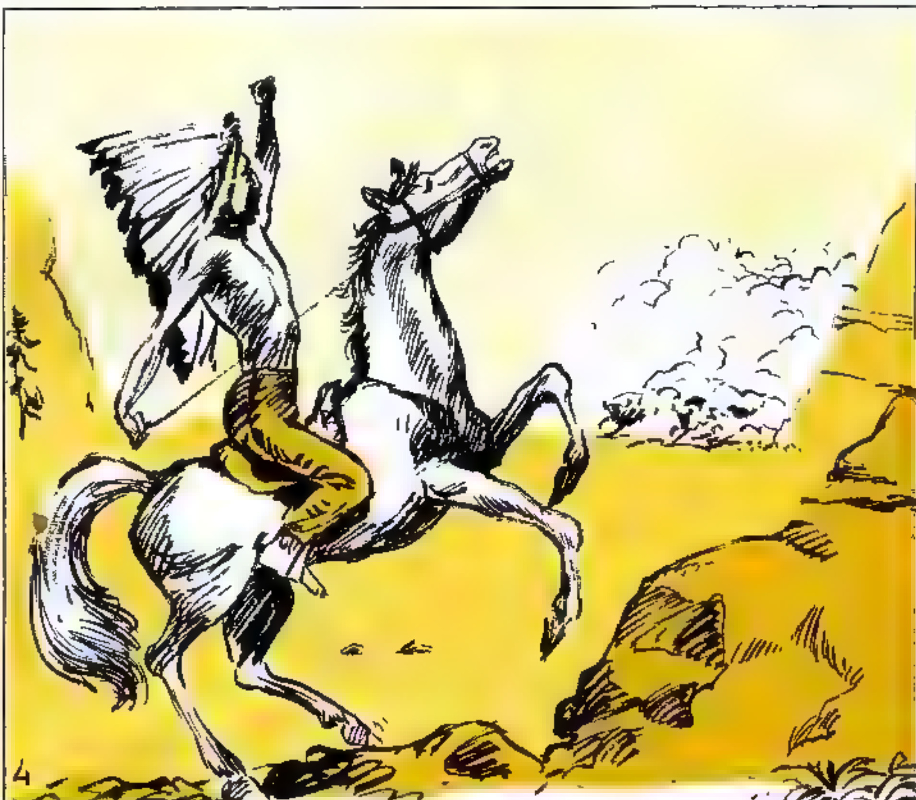
1 ROERLOOS HIELD DE ALS INDIAAN VERMOMDE JOKER DE WACHT ACHTER DE ROTSEN, INGESPANNEN TUREND NAAR DE STOFWOLK IN DE VERTE

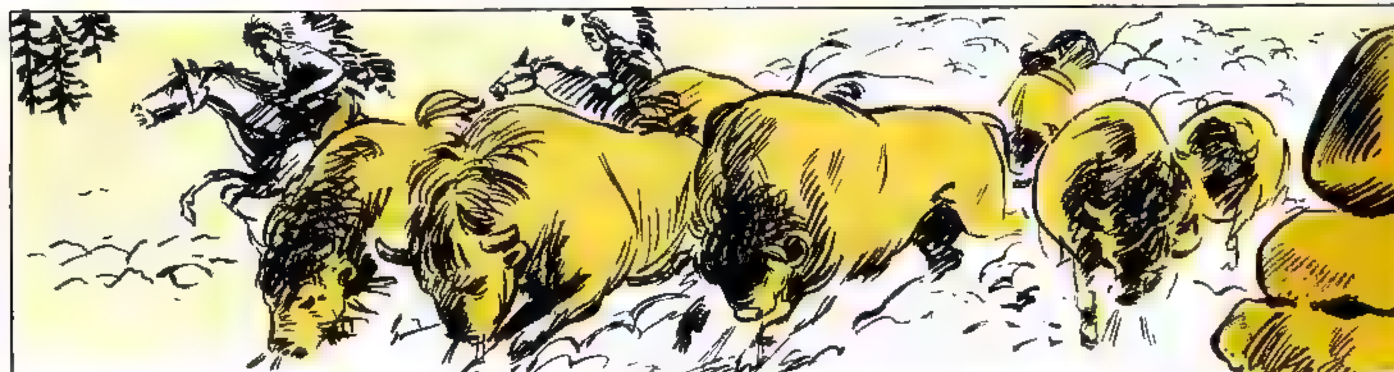
2 HIJ KON NOG STEEDS NIETS ONDERSCHEIDEN

3 EN DAAROM BESLOOT HIJ HET EROP TE WAGEN OM ZIJN SCHUILPLAATS TE VERLATEN EN DICHTERBIJ TE KOMEN.

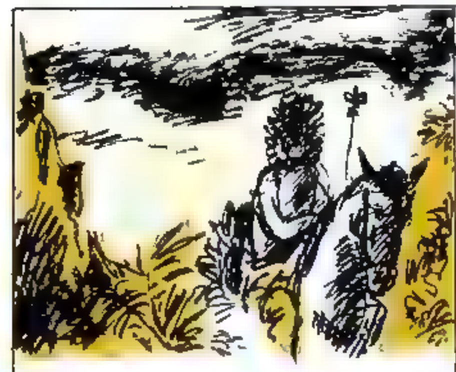
4 DE STOFWOLK KWAM NU IN DE RICHTING VAN DE PLEK, WAAR HIJ THANS POST HAD GEVAT LANGZAMERHAND KON HIJ IETS ONDERSCHEIDEN, HIJ ZAG DAT EEN WOEST RENNENDE KUDDE BUFFELS OP HEM AFSTORMDE! HIJ KON OOK VAAG ENKELE INDIANEN TE PAARD ZIEN

5. HET MOEST DE „VERBODEN BUIT" ZIJN, WAAROVER HIJ OP HET GEHEIMZINNIGE INDIANENBRIEFJE IETS GELEZEN HAD JOKER REED NU GILLEND EN SCHREEUWEND OP DE KUDDE AF.

6
ZODAT DE DIEREN AFWEKEN VAN DE RICHTING NAAR EEN NABIJZIJND GROOT RAVIJN, WAARHEEN DE INDIANEN DE KUDDE SCHENEN TE DRIJVEN OM ZE DAAR TE SLACHTEN.
VAN BOOMSCHORS.

7
BLADEREN EN MODDER WIST JOKER NU EEN INDRUKWEKKEND TOVERMASKER TE MAKEN.

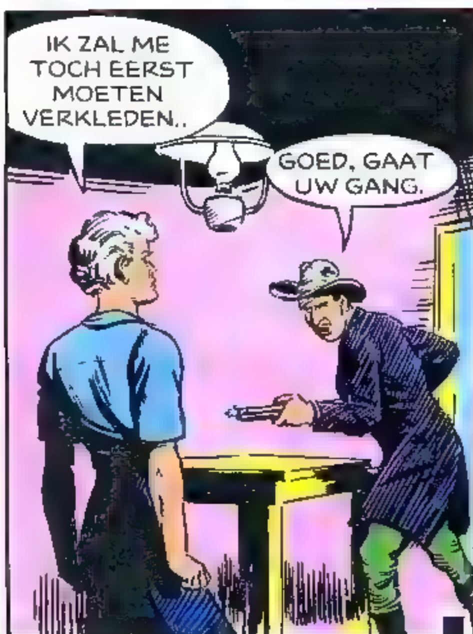

8
DAARMEDE GETOOID REED HIJ NAAR HET DAL.

9
ROOK VAN EEN VUURTJE HAD HEM DE WEG GEWEZEN BIJ EEN BREDE SPLEET IN EEN ROTS ZAT EEN INDIAAN OP WACHT DE SPLEET GAF WAARSCHIJNLIJK TOEGANG

10
TOT EEN GROOT RAVIJN, WAARHEEN DE INDIANEN DE KUDDE BUFFELS HADDEN WILLEN DRIJVEN. TOEN DE EENZAME WACHTER DE RUITER MET HET AFSCHRIKWEKKEND MASKER PLOTSELING VÓÓR ZICH ZAG, WAS HIJ TE ONTSTELD OM EEN KREET TE UITEN.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

MEVROUW TAYLOR HIELD ZICH MET MOEITE KALM; ZIJ WAS VRESELIJK BANG VOOR DE GEWETENLOZE LARKIN MET ZIJN ONHEILSPELLEND WAPEN.

RICKY KON ZIJN ONGEDULD BIJNA NIET BEDWINGEN. NA EEN LANGE RIT DOOR EEN WOEST EN VERLATEN LANDSCHAP HADDEN ZIJ DE INGANG VAN EEN SOORT GROT BEREIKT. DE WEG DIE ZIJ GEVOLGD HADDEN, KLOPTE PRECIES MET HET KAARTJE DAT DE OUDE HOGAN OP DE GOUDKLOMP GEKRAST HAD.

RICKY KEEK VERHEUGD NAAR DE ONTELBARE GLINSTERENDE PUNTJES IN DE ROTSWAND. HET GOUD ZOU EEN EINDE MAKEN AAN DE ZORGEN VAN ZIJN MOEDER. HET WAS HUN EIGENDOM. HOGAN HAD DE MIJN IMMERS AAN HEM GEGEVEN.

IK KAN ME NAUWELIJKS VOORSTELLEN DAT ER ZOVEEL GOUD IN DE HELE WERELD IS. EN NU IS HET ALLEMAAL VAN ONS!

ZO IS HET. MAAR IK HEB HONGER, IK GA WAT ETEN KLAARMAKEN.

OPGEWEKT WILDEN ZIJ TERUGGAAN NAAR DE INGANG VAN DE GROT OM VUUR TE MAKEN VOOR HUN MAALTIJD MAAR TOT HUN SCHRIK ZAGEN ZIJ DAAR PLOTSELING DE BLEKE, BEVENDE MEVROUW TAYLOR.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES NOCH IEMAND ANDERS VERMOEDDE HET PLAN DAT ACHTER DE VERLOVING STAK. DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG MOESTEN PRINS ERIK EN HILVANIA VAN DE ONDERGANG REDDEN. INTUSSEN WANDELDE ANITA VERMOMD DOOR HET BOS. HET WELZIJN VAN HAAR VOLK LAG HAAR NA AAN HET HART, ZE WILDE TE WETEN KOMEN WAT MEN DACHT OVER HAAR VERLOVING.

DE PRINSES HAD ELSA, HET ZANGERESJE, GEHOLPEN BIJ HET SYLVANBERG-FESTIVAL. ELSA KENDE HAAR VRIENDIN ALLEEN ALS „ANITA". ZIJ HAD HAAR VERTELD, DAT ZE EEN MUZIEKLERAAR MOEST HEBBEN OM HAAR VERDER LES TE GEVEN. DE PRINSES HAD GEZORGD, DAT DE DIRECTEUR VAN DE KONINKLIJKE KAPEL, DE HEER VANDERVOORT, HAAR ZOU HELPEN. NU WILDE ANITA VAN ELSA HOREN, HOE MEN IN HET DORP OVER HAAR VERLOVING DACHT.

ELSA LACHTE HAAR VRIENDELIJK TOE, TOEN ANITA BINNENKWAM.
ANITA, WAT FIJN! 'K HEB REUZE NIEUWS. MENEER VANDERVOORT, DE BEROEMDE DIRIGENT, ZAL ME HELPEN.
WAT HEERLIJK, ELSA!

ELSA OMARMDE HAAR VRIENDIN, BLIJ EN DANKBAAR VOOR ALLES WAT ZIJ GEDAAN GEKREGEN HAD
ANITA, HOE IS HET MOGELIJK!
HIJ HEEFT VAST GEHOORD HOE MOOI JE KUNT ZINGEN. MAAR HEB JE OOK IETS GEHOORD OVER DE VERLOVING?

BEDOEL JE DE VERLOVING VAN DE PRINSES EN PRINS ERIK?
JA, IK HOORDE ZO IETS VANMORGEN IN DE STAD. IEDEREEN WAS OPGEWONDEN, LEEK HET WEL

ER STONDEN MENSEN VOOR EEN WINKEL EN IK HOORDE IEMAND PRINS ERIKS NAAM NOEMEN, MAAR WAT ZE ZEIDEN, WEET IK NIET
HET HAD OOK IETS TE MAKEN MET ONZE PRINSES, VERTELDE ELSA AAN HAAR VRIENDIN.

TOEN DE PRINSES EVEN LATER WEGGING
IK WENS JOU NET ZOVEEL GELUK ALS JE MIJ BEZORGD HEBT, ANITA
JE MOEST EENS WETEN HOEVEEL VAN DE WENSEN VAN JOU EN DE ANDERE ONDERDANEN AFHANGT!

TERUGWANDELEND NAAR HET KASTEEL KEEK DE PRINSES NAAR HET LANDSCHAP RONDOM HAAR
VANAVOND HOOR IK MISSCHIEN WAT DE STAATSLIEDEN EN OFFICIEREN OP HET BAL ERVAN ZEGGEN
EN MORGEN GA IK DE STAD IN OM TE HOREN HOE DE MENSEN EROVER DENKEN.

DE BUS IN GEVAAR

Met haar blauwe linnen tas in de hand stapte Ricky welgemoed naar de lege bus op de parkeerplaats. Bob, de chauffeur, zat al achter het stuur op haar te wachten en drukte de deur voor haar open. „Vlug instappen, juffertje reisleidster!” riep hij opgewekt. „We rijden in één ruk door naar Salzburg om een groepje vakantiegangers op te halen en we hebben geen tijd te verliezen.”

Een ogenblik later gleed de mooie bus van Eurotour door de drukke straten van de stad, op weg naar Salzburg. Bob was over het algemeen nogal zwijgzaam van aard, maar nu hij met Ricky alleen in de bus zat, praatte hij honderd uit. De tijd vloog om en Ricky was stomverbaasd toen ze enkele uren later al vlak bij de grens waren.

„Zijn we al zo ver?” riep ze uit en Bob grinnikte.

„Als je een beetje met elkaar zit te praten, lijkt het veel sneller te gaan,” antwoordde hij.

In Merano, een klein stadje bij de grens, stopten ze voor een garage van Eurotour om benzine te tanken.

„Hallo, Tom!” zei Ricky tegen de man, die de pomp bediende. „Is meneer Ronnie Gulliver er al? We zouden hem hier ophalen en meenemen naar Oberbruck.”

Tom schudde zijn hoofd.

„Meneer Ronnie heeft een paar minuten geleden opgebeld om te zeggen, dat hij er pas over ongeveer een uur kan zijn,” antwoordde hij. „Jullie moesten op hem wachten, zei hij.”

Bobs gezicht betrok. Als chauffeur van een vakantiebus was hij gewend altijd overal op tijd te komen en hij vond het vervelend de reizigers in Salzburg te moeten laten wachten.

„Dan komen we veel te laat in Salzburg aan,” zei hij.

Tom haalde zijn schouders op. „Best mogelijk. Maar meneer Ronnie is nu eenmaal de kleinzoon van de grote baas en de oude heer Gulliver heeft erg veel met hem op. Je kunt maar beter doen wat hij zegt, want de directeur van Eurotour heeft niet graag dat je zijn kleinzoon iets weigert.”

Ricky probeerde de chauffeur wat op te vrolijken. „Trek je er niets van aan, Bob. We gaan gezellig een wandelingetje door de stad maken. Ik weet hier in de buurt een zaak, waar ze het heerlijkste slagroomijs van de hele wereld verkopen.”

Ze liepen door de zonnige straten van Merano en deden zich in een grote ijssalon te goed aan een flinke portie ijs met slagroom.

Toen ze de zaak verlaten hadden, zagen ze een vuurrode sportwagen de straat inrijden en met gillende remmen voor de garage van Eurotour tot stilstand komen. Er stapte een nogal slungelachtige jongeman uit en Tom kwam haastig naar buiten gerend om hem te verwelkomen.

„Goedemorgen, meneer Ronnie,” zei hij.

„O, hallo,” antwoordde Ronnie Gulliver onverschillig. „Zet mijn wagen even in de garage.” Hij liep naar de wachtende bus. „Is dat het geval, waarmee ik naar Oberbruck ga?” vroeg hij.

„Ja, meneer Gulliver,” zei Ricky, terwijl ze op hem toeliep. „Mag ik u even voorstellen aan de chauffeur?”

Ronnie Gulliver knikte Bob uit de hoogte toe.

„Ik zal de bus zelf rijden,” zei hij. „Dat heb ik altijd graag willen doen!”

Ricky keek Bob aan. Ronnie Gulliver was zo te zien niet de geschikte man om het stuur van de zware bus aan toe te vertrouwen op de smalle en kronkelende bergwegen en zo dacht Bob er blijkbaar ook over. Hij schudde zijn hoofd.

„Het spijt me, meneer,” zei hij beleefd maar beslist. „Dat kan ik niet toestaan. Ik heb de verantwoording voor de bus en ik mag u niet achter het stuur laten. Bovendien is het nog niet zo gemakkelijk om deze zware bussen te besturen.”

Ronnie Gulliver kreeg een kleur van kwaadheid.

„Wou je me vertellen, dat ik niet in staat ben om zo'n doodgewone bus te besturen?” riep hij uit. „Als je met een supersportwagen kunt omspringen, is zo'n bus toch een peuleschilletje!”

Bob hield voet bij stuk. „U kunt zo'n lange, brede bus niet vergelijken met een snelle sportwagen, meneer,” zei hij kalm.

Ronnie Gulliver stampvoette van drift. Hij was gewend altijd in alles zijn zin te krijgen, want zijn grootvader, de directeur van Eurotour, had hem lelijk verwend.

„Luister eens, vriend,” schreeuwde hij. „De bus is het eigendom van mijn grootvader en als je denkt, dat ik bevelen van jou afwacht, heb je het mis! Ik bestuur de bus en daarmee uit!”

Met die woorden sprong hij in de bestuurderscabine en ging op Bobs plaats zitten. Ricky probeerde hem met voorzichtige woorden tot rede te brengen, maar Ronnie Gulliver weigerde eenvoudigweg te luisteren.

„Schei uit met dat gezeur," zei hij ruw. „En stap in, want ik rijd ijskoud weg zonder jullie."

Bob begreep, dat Ronnie zijn dreigement ten uitvoer zou brengen en hij sprong snel de wagen in.

„Als chauffeur ben ik verantwoordelijk voor de veiligheid van de bus, en ik sta niet toe dat u hem bestuurt!" zei hij grimmig. „Het spijt me, dat ik het doen moet, maar het is voor uw eigen bestwil." En hij pakte Ronnie bij zijn schouders en sleurde hem achter het stuur vandaan. Ronnie schreeuwde moord en brand en vocht als een bezetene, maar Bob was veel sterker dan hij en de verwende knaap stond dan ook al spoedig op het trottoir.

„Ziezo, meneer," zei Bob, nog steeds beleefd, al had hij moeite om zich te beheersen. „Bent u bereid gewoon als passagier met ons mee te rijden, ja of nee? Over één minuut precies rijd ik weg."

Ronnie Gulliver was razend.

„Ik... ik zal er voor zorgen, dat je ontslagen wordt!" beet hij de chauffeur toe.

Ricky wierp een angstige blik naar Bob. Ze wist dat dit dreigement wel indruk op hem moest maken, maar Bob knipperde zelfs niet met zijn ogen.

Ronnie bleef woedend tekeergaan totdat Bob hem kalm onderbrak en rustig meedeelde: „Het is tijd. Gaat u mee of niet?"

Met een gezicht als een oorwurm stapte Ronnie eindelijk in en ging achter in de bus zitten, waar hij met een verbeten trek om zijn mond bleef mokken.

De goede stemming was geheel verdwenen, want Bob en Ricky konden het niet van zich afzetten, dat de verwende kleinzoon van de baas gedreigd had moeilijkheden te zullen veroorzaken.

Spoedig bereikten ze de grens. Terwijl ze in een lange rij auto's en bussen wachtten tot ze aan de beurt waren voor de douane, stond Ronnie op van zijn plaats.

„Ik wil even mijn benen strekken," zei hij nors.

„Gaat uw gang, meneer," antwoordde Ricky vriendelijk. „Maar wilt u alstublieft niet te ver gaan, want we willen liever zo min mogelijk oponthoud hebben."

Ronnie bromde maar wat en liep weg.

„Wat is hij van plan?" vroeg Bob met gefronste wenkbrauwen, toen ze Ronnie het gebouw van de douane binnen zagen stappen. Ricky haalde haar schouders op.

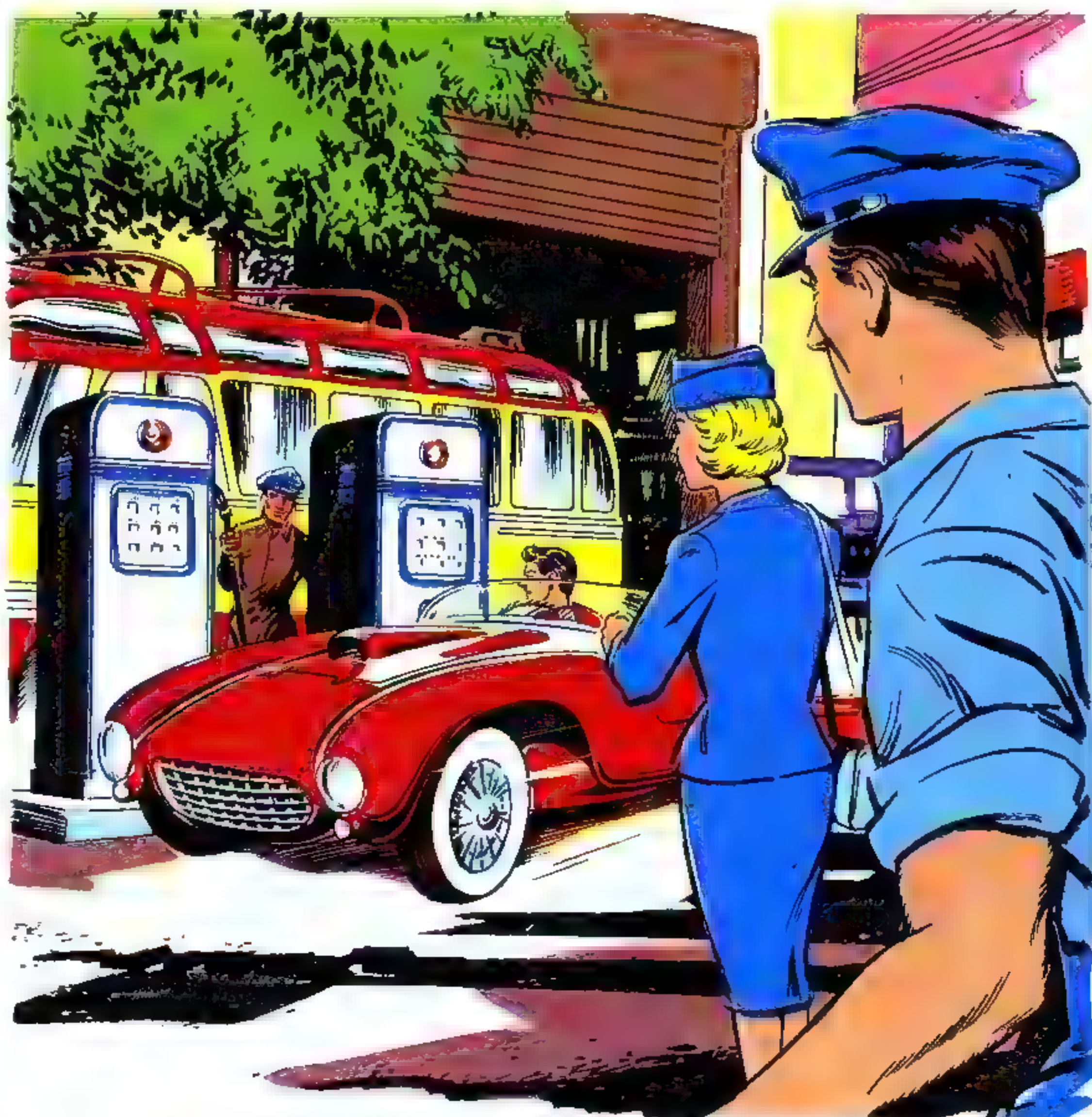
Toen ze eenmaal voor de slagbomen van de grens stonden, kwamen er plotseling drie opgewonden mannen van de Italiaanse douane op hen af. „Signorina!" riep een van hen Ricky toe. „Signorina, wij hebben bericht gekregen, dat u probeert goederen over de grens te smokkelen."

„Wat?" riep Ricky verbaasd uit. „Maar dat is belachelijk. We hebben helemaal niets bij ons!"

„We zullen toch uw bus moeten doorzoeken," antwoordde de Italiaan. En dat deden ze bijzonder nauwkeurig. Ze keken in de ruimte, waar anders de koffers in bewaard werden, onder de zitplaatsen en zelfs onder de motorkap. De minuten verstreken en Bob zat zich te verbijten, terwijl Ricky zich verbaasd afvroeg waarom de douanebeambten ditmaal zulke moeilijkheden veroorzaakten. Anders lieten ze vakantiebussen meestal zonder meer doorrijden.

„Ik begrijp er niets van," zei ze tegen Bob. „Wie kan hun nu toch verteld hebben, dat wij smokkelwaar bij ons zouden hebben?"

Op hetzelfde moment zagen ze Ronnie

Toen ze de zaak verlaten hadden, zagen ze een vuurrode sportwagen de straat inrijden en met gillende remmen voor de garage van Eurotour tot stilstand komen.

grinnikend naast de bus staan. „Bob," zei Ricky verontwaardigd. „Ik geloof dat dit een streek is van Ronnie Gulliver."

„Tja, daar zou je weleens gelijk in kunnen hebben," antwoordde Bob grimmig. „En hij schijnt er nogal plezier in te hebben ook. Hij weet, dat we al veel te veel oponthoud hebben gehad en hij wil het alleen nog maar erger voor ons maken. Het liefst zou ik even naar buiten gaan om hem te vertellen hoe ik over hem denk."

Ricky legde een hand op zijn arm.

„Niet doen, Bob," zei ze bezwerend. „Daar zou je alleen maar nog meer brokken mee maken. Hij zal je al narigheid genoeg bezorgen als hij zijn grootvader spreekt."

De douane kwam hun vertellen, dat ze mochten doorrijden.

„Prachtig. Daar gaan we dan!" riep Bob tegen Ronnie en hij gaf de jongeman maar nauwelijks de tijd om de bus in te krabbelen.

Ricky was altijd diep onder de indruk wanneer ze door de beroemde Brenner Pas reed, maar ditmaal waren haar gedachten te zeer bij andere dingen om te kunnen genieten van het prachtige berglandschap, dat hen omringde terwijl de bus de weg opklom. Ze was bang, dat Bob werkelijk narigheid zou krijgen en spoedig bleek, dat ze gelijk kreeg.

In Oberbruck onderbraken ze de reis voor een maaltijd en Ricky begaf zich onmiddellijk naar het bijkantoor van Eurotour om te vragen of er nog iets bijzonders aan de hand was. De directeur van het bijkantoor ontving haar met gefronste wenkbrauwen.

„Jullie zijn anderhalf uur te laat," zei hij kortaf. „De algemene directeur, meneer Gulliver, is in Oberbruck op vakantie en hij heeft al een paar maal opgebeld om te vragen waar de bus bleef met zijn kleinzoon Ronnie. Laat de chauffeur van de bus onmiddellijk naar het hotel van meneer Gulliver gaan om uit te leggen waarom hij zo laat is. Ik hoop voor hem, dat hij een goede reden heeft. Meneer Gulliver is bijzonder slecht gehumeurd. Jullie weten hoe hij erop gesteld is, dat onze bussen precies op tijd zijn."

Ricky ging snel terug naar Bob en vertelde hem wat ze gehoord had. „Ik ga met je mee, Bob," zei ze. En ze gingen meteen op weg.

Zij wachtte buiten voor het hotel van meneer Gulliver totdat Bob terug was en zodra ze zijn gezicht zag, wist ze dat de grote baas hem niet bepaald vriendelijk had ontvangen.

„Ik ben geschorst!" vertelde Bob haar met een somber gezicht.

Ricky's mond viel open van verbazing. „Wat vertel je me nou? Geschorst omdat je buiten je schuld te laat aankwam?" riep ze uit.

Bob schudde zijn hoofd. „Nee, daarom niet. Maar die akelige jongen heeft tegen zijn grootvader verteld dat ik zonder enige reden onaangenaam tegen hem geweest ben."

Ricky was verontwaardigd. „Dat is gemeen!" zei ze. „Ik ga meteen naar meneer Gulliver toe om het hem uit te leggen."

Ze liep met grote stappen het hotel binnen.

Meneer Gullivers strenge gezicht ontspande zich onmiddellijk tot een vriendelijke glimlach, zodra hij Ricky zag. Hij mocht de jonge reisleidster graag en hij luisterde aandachtig naar haar verhaal. Maar hij wilde geen kwaad woord van zijn kleinzoon horen.

„Je wilt me toch niet wijsmaken, dat Ronnie me opzettelijk iets voorgelogen heeft om de chauffeur in moeilijkheden te brengen?" riep hij uit, toen Ricky klaar was met haar relaas. „Nee, Ricky, dat geloof ik niet. Ronnie kan weleens een beetje opvliegend zijn, maar in zijn hart is hij een beste jongen."

Ricky zag in, dat ze de zaken voor Bob alleen maar erger maakte en ze verliet meneer Gulliver.

Toen ze buiten kwam, zag ze tot haar schrik nog net dat Ronnie Gulliver op de bestuurdersplaats van de bus klauterde en het portier achter zich dichttrok. „Bob!" riep ze. „Kijk daar eens! Ronnie!"

Op dat moment zette de bus zich in beweging en reed met grote snelheid de dorpsstraat in.

„Asjemenou!" zei Bob. „Hij kan zijn handen toch niet van de bus afhouden!"

„Maar... het is levensgevaarlijk!" schreeuwde Ricky. Ze dacht aan de steile weg, die zich even buiten Oberbruck tussen de bergen omhoogslingerde. „Vlug, Bob! We moeten hem tegenhouden vóór hij die gevaarlijke bocht bij Krumelkopf bereikt. Als hij daar met die snelheid rijdt, maakt hij onherroepelijk ongelukken. Kom! Daar staat de auto van de directeur. We gaan achter hem aan!"

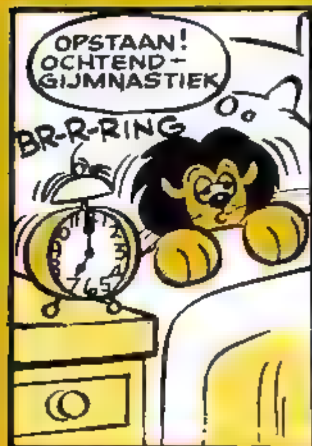
Ze renden samen de straat uit en sprongen in de wagen, die voor het bijkantoor van Eurotour geparkeerd stond.

Het was een snelle wagen, maar Ronnie Gulliver had een flinke voorsprong en ze zouden hem nooit op tijd hebben ingehaald als Bob niet zo'n fantastisch chauffeur geweest was. Op het moment dat zij de plek naderden waar in de weg twee haarspeldbochten zaten, zagen ze de bus voor zich uit. Hij reed met grote snelheid op het midden van de weg.

Bob trapte zijn gaspedaal zo ver mogelijk in en passeerde de bus. Met gillende banden stoof de wagen voor de bus uit, tot vlak voor de Krumelkopfbocht. Daar remde Bob en terwijl Ricky snel uitstapte om Ronnie met armbewegingen te waarschuwen, zette Bob de wagen dwars op de weg.

De bus slingerde vervaarlijk heen en weer; Ronnie scheen plotseling het gevaar in te zien, want hij remde. Maar hij had de bus niet meer in zijn macht. Het lange gevaarte maakte een lelijke schuiver

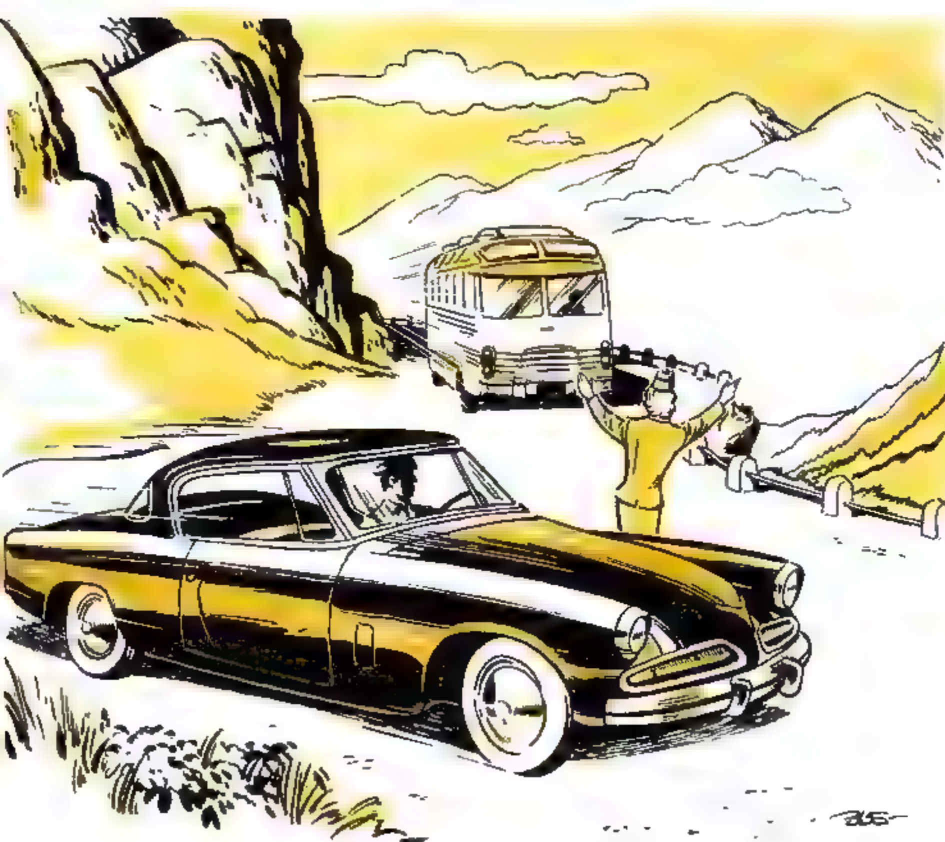
LEO LEEP

Terwijl Ricky snel uitstapte om Ronnie met armbewegingen te waarschuwen, zette Bob de wagen dwars op de weg.

en kwam met zijn voorwielen net op de rand van de weg tot stilstand. Juist op tijd, want ernaast gaapte een diepe afgrond.

Lijkbleek strompelde Ronnie uit de bus, liep naar de andere kant van de weg en zakte daar in elkaar.

„Idioot!" schreeuwde Bob. „Je had je te pletter kunnen rijden!"

Maar hij verloor verder geen tijd aan hem, want hij zag dat de bus ieder moment in de diepte kon storten.

„Ik zal proberen hem weer op de weg te krijgen," zei hij.

„Dat is veel te gevaarlijk, Bob!" riep Ricky uit. „Op het ogenblik, dat je de motor aanzet, kan de hele rots onder je afbrokkelen."

„Dat denk ik niet," antwoordde Bob kalm. „Als ik voorzichtig ben, red ik het wel."

Na deze woorden klom hij in de bus, terwijl Ricky met ingehouden adem naar de brokkelige rotswand staarde.

Op dat moment kwam er een auto om de bocht van de weg gieren; toen de wagen met piepende remmen tot stilstand was gebracht, stapte meneer Gulliver eruit.

„Niet doen!" riep hij dodelijk verschrikt.

Maar Bob deed alsof hij niets gehoord had en zette de motor aan. Stukken steen braken af op de rand van de weg en stortten met donderend geraas in de afgrond. En op het moment dat Bob de bus in zijn achteruit schakelde, verscheen er een enorme scheur in de rotsbodem. Een scheur die zich langzaam uitbreidde, terwijl de zware bus achterwaarts kroop! Ricky was bijna onpasselijk van angst toen Bob de bus eindelijk veilig en wel op de weg had gezet. En nauwelijks had hij de cabine verlaten of het stuk rots waarop de bus enkele ogenblikken geleden had gestaan, brak met oorverdovend lawaai af en verdween in de diepte.

„Dat was wel het gevaarlijkste staaltje, dat ik ooit gezien heb," zei meneer Gulliver. „Je had het recht niet om je leven te wagen voor die bus, jonge vriend!"

„Ik was er verantwoordelijk voor, meneer," antwoordde Bob kalm. „En ik kon de bus niet voor mijn ogen in de afgrond zien verdwijnen."

Meneer Gulliver fronste zijn wenkbrauwen. „Nou, Ricky, houd je nu nóg vol, dat Ronnie alle moeilijkheden heeft veroorzaakt?"

Ronnie was overeind gekrabbeld en stond nu voor zijn grootvader. „Ja, grootvader," zei hij met een beschaamd gezicht. „Het was allemaal mijn schuld! Ziet u, ik wilde met alle geweld de bus besturen en Bob weigerde me zijn plaats af te staan. Om wraak te nemen zorgde ik voor oponthoud aan de grens door de douane te vertellen, dat ze waarschijnlijk smokkelwaar bij zich hadden."

De oude heer Gulliver keek de knaap met grote ogen van verbazing aan.

„Lelijke vlegel!" bulderde hij. „Waarom heb je me dat niet dadelijk verteld?"

Hij wendde zich tot Ricky en Bob.

„Ik ben trots op jullie twee," zei hij. „Ik bied je mijn verontschuldigingen aan. En ik neem vanzelfsprekend alles wat ik gezegd heb terug. Hoe zou ik zo'n knappe chauffeur kunnen schorsen?"

Ricky lachte opgelucht. „Alles is weer in orde, Bob," zei ze. En Bob grinnikte dankbaar.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

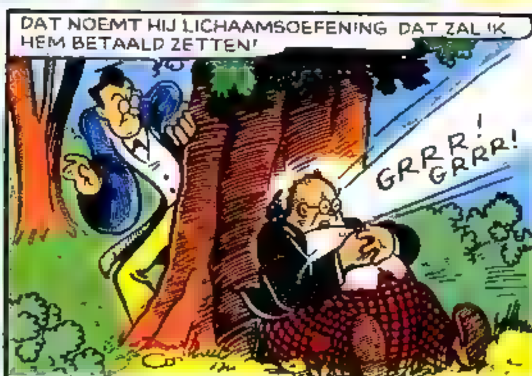

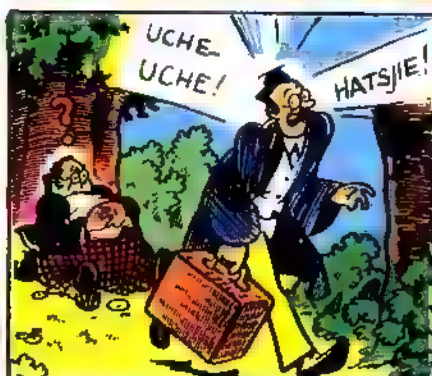

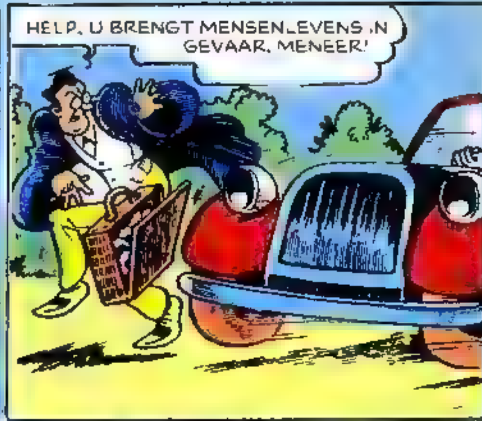

ALS H J ME ZIET, MOET IK Z'N MAND DRAGEN. MAAR DAAR PAS IK VOOR

EEN KWARTIER LATER
NU IS HET GENOEG. WAAR BLIJFT DIE JONGEN TOCH? BILLIE, WAAR Z T JE? KOM HIER!

HELP, U BRENGT MENSENLEVENS IN GEVAAR, MENEER!

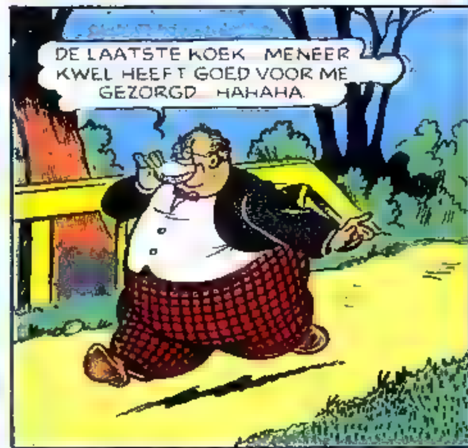

HIJ HEEFT DE MAND LATEN VALLEN

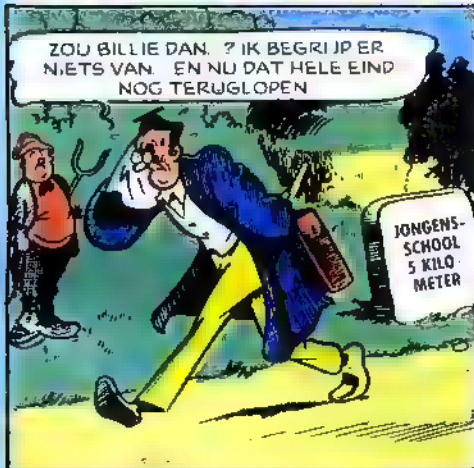

IK ZAL EEN AANKLACHT TEGEN U INDIENEN
MENEER KWEL HEEFT HET TE DRUK, IK NEEM ZELF WEL

NOG GEEN BILLIE HOE IS HET MOGELIJK

IK WACHT NIET LANGER, IK HEB TREK GEKREGEN

DE MAND S LEEG! HOE WAAR NEE MAAR!

DE LAATSTE KOEK MENEER KWEL HEEFT GOED VOOR ME GEZORGD HAHAHA

ZOU BILLIE DAN..? IK BEGRIJP ER NIETS VAN EN NU DAT HELE EIND NOG TERUGLOPEN
JONGENS-SCHOOL 5 KILO-METER

WAT EEN MIDDAG! LIEP BILLIE WERKELIJK ACHTER ME? WIE HEEFT DE MAND LEEGGEHAALD?
JONGENSSCHOOL 2 KILOMETER

IK BEGRIJP ER NIETS VAN HET ZAL ALTIJD EEN MYSTERIE BLIJVEN
GRRR!

Valeer ziet iets vreemds

Valeer de Coninck zuchtte. Lieve help, daar begon die akelige Fons alwéér!

Nou ja, akelig... zo erg was het nou ook niet. Fons was een beste jongen en zijn eigen neef nota bene; maar als iemand zo onmenselijk hard snurkte dat hij er een ander mee wakker hield, dat was toch wel een beetje bar. Overigens bofte hij erg met zijn neef. Want als Fons er niet was geweest en oom Marcel en tante Sonie niet, dan had Valeer nu misschien zijn vakantie thuis kunnen doorbrengen, in Luik. Niet dat Luik geen prettige stad was, maar drie weken op de plassen, in zo'n fijne boot, dat was toch nog even wat anders.

Van alles had je hier. Je kon zwemmen, vissen, roeien, lekker bruinbakken; wat je maar wou. En elke dag viel er wat te beleven. Was het geen aanvaring tussen twee raceboten, dan was het wel een inbraak.

Valeer grinnikte. Mooie buurt hier. In anderhalve week tijd zes inbraken. En de politie maar zoeken. Nog geen spoor van de daders hadden ze. Het schenen slimme jongens te zijn, die de inbraken op hun geweten hadden. Zes grote villa's, allemaal aan de plassen gelegen, hadden ze grondig doorzocht; bij elkaar hadden ze daar een vermogen aan geld en juwelen weggehaald

Je moest maar brutaal zijn, dacht Valeer. Het was maar te hopen, dat die kerels niet aan de boten begonnen, vooral nu oom en tante een paar dagen naar Brussel waren. Wel leuk natuurlijk, dat Fons en hij nu het rijk alleen hadden, maar het zou je toch niet gebeuren dat je bezoek van zo'n paar schurken kreeg

Nggg! Valeer schrok op. Daar had je 'm weer. Hij vroeg zich af of het geen tijd werd om een flinke klap uit te delen Als hij die Fons zijn gang liet gaan, had hij kans dat hij de hele nacht geen oog dichtdeed.

Hij ging overeind zitten en keek slaperig over de wijde plassen, die in het zilverige licht van de maan lagen Fijn dat ze niet zo vlak bij de jachthaven lagen. Het was hier veel stiller, zo'n beetje achteraf. Een eindje verderop lag nog een boot, een heel grote, de *José;* hun buurman aan de andere kant lag bijna vijftig meter verder.

Een grote boot, die *José* Bijna twee keer zo groot als die van oom Marcel. Je moest wel een heleboel geld hebben om er zo'n schuit op na te kunnen houden

Valeer drukte zijn neus tegen het raampje. Wat was dat nou? Dát verbeeldde hij zich toch zeker? Nee, het was zo: de achtersteven van de *José* bewoog. Ademloos keek hij toe hoe de vlakke achterwand van het woonschip langzaam om zijn as draaide, net zoa's hij dat weleens bij een garagedeur had gezien

Door de opening dacht hij iets te zien bewegen, maar zeker was hij er niet van. Hij zag hoe het achterschip langzaam terugdraaide in zijn gewone stand. Toen werd zijn aandacht getrokken door iets anders.

Vlak bij de boot werden belletjes op het water zichtbaar; en toen Valeer scherper keek zag hij tot zijn verbazing een dunne buis, die met een kalm gangetje door het water gleed.

Met een sprong stond hij bij het bed van zijn neef. „Fons! Fons! Word eens wakker!"

Fons knorde.

„Word dan wakker, jò!" riep Valeer en hij schudde zijn neef zonder erbarmen door elkaar

De slaper schoot overeind. „Wa... wat is er?"

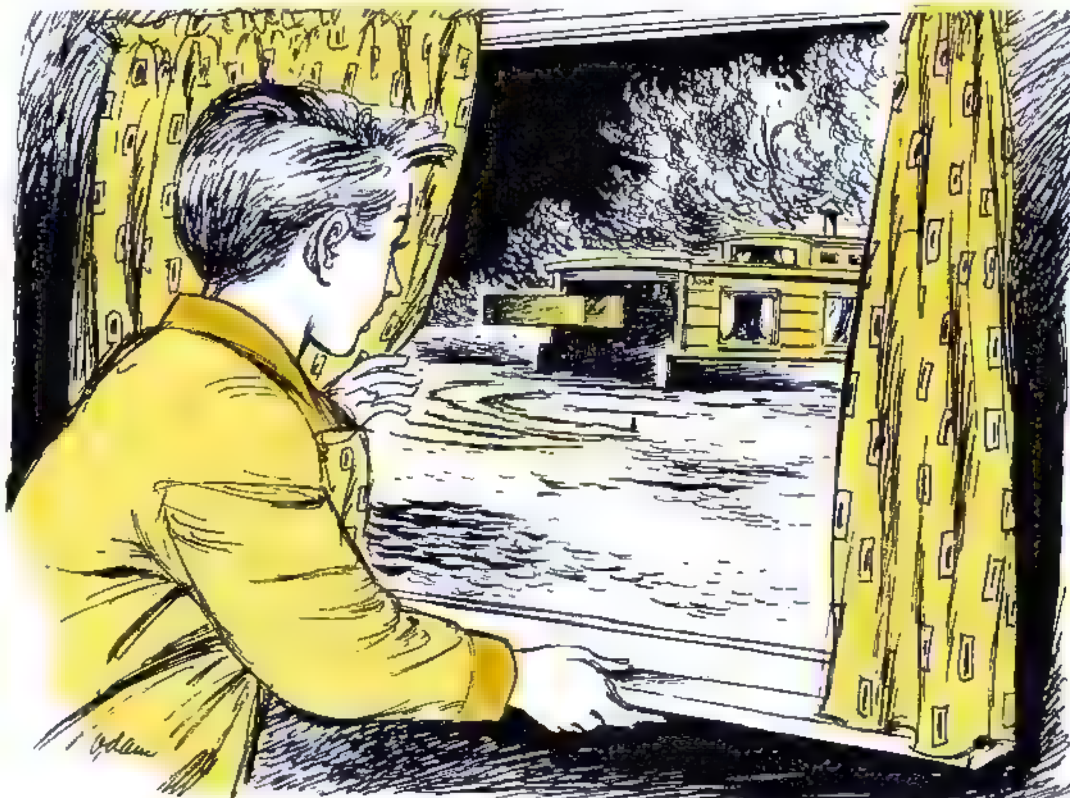
„Kom kijken," zei Valeer. „Gauw dan." Hij trok Fons mee naar het raampje. „Zie je dat? Daar, op het water. Kijk, het komt deze kant op."

Fons keek. Toen wreef hij eens flink in zijn ogen en keek opnieuw. „Alle mensen!" zei hij, „dat is een periscoop."

„Doe niet zo sloom, jò," zei Valeer. „Een periscoop is zo'n ding dat op een duikboot zit. Je weet wel, waar ze door kijken als ze onder water varen"

Fons knikte opgewonden. „Ja, precies. En wat dacht je dan dat het ding daar was? Een waterlelie soms? Heb je nooit van de kleine eenmansduikboten gehoord, die ze in de oorlog gebruikten om in havens binnen te dringen?"

Valeer haalde zijn schouders op. „Wat moet iemand nou met zo'n ding hier op de plassen, in het holst van de nacht?"

Ademloos keek hij toe hoe de vlakke achterwand van het woonschip langzaam om zijn as draaide..

in het water

Plotseling zweeg hij en keek Fons met open mond aan. „Lieve help!" zei hij. „Fons, ik weet 't! Wacht jij hier, dan ga ik de gendarmes waarschuwen."

„De gendarmes?" zei Fons verbaasd. „Waarom?"

„Zul je wel zien," antwoordde zijn neef. Hij schoot snel zijn kleren aan en verliet voorzichtig de boot. Vlak langs de hoge rietkraag, die de plassen omzoomde, rende hij naar de gendarmeriepost in het dorp, waar hij ademloos vertelde wat hij gezien had.

„Een duikboot?" zei de wachtmeester. „Zeg, jochie, je hebt toch niet gedroomd, wel?"

„Geloof maar gerust van niet, meneer," zei Valeer. „Ik zag 'm net zo duidelijk als ik u hier zie."

De man dacht na. „Het is een vreemd verhaal," zei hij. „Maar er gebéúren soms vreemde dingen. Enfin, wacht maar even."

Hij ging naar achteren en niet lang daarna kwam hij terug met drie collega's.

„Kijk eens, manneke," zei hij, „deze drie gaan met je mee. Maar pas op als je de zaak voor de gek houdt. Dan kom je de eerste paar dagen niet aan zwemmen toe."

„U zult 't zien, meneer," verzekerde Valeer.

„Nou, ik ben nieuwsgierig," zei de wachtmeester. „Wijs de heren dan maar gauw waar ze zijn moeten."

Valeer bracht de gendarmes naar de plaats, waar de boot van zijn oom lag.

„Dat is onze boot," legde hij uit, „en die daar is de *José*. Daar kwam dat ding vandaan."

De brigadier die de leiding had knikte. „Dan gaan we hier achter het riet liggen," besliste hij. „Als het ding terugkomt, zullen we ingrijpen, niet vroeger."

Ze verborgen zich achter het riet en wachtten. Af en toe klonk in de verte het kwaken van een eend, die uit het gras opvloog en verder werd de stilte slechts verbroken door het gesjirp van ontelbare krekels.

Bijna twee uur verstreken op die manier. Toen stak een van de gendarmes zijn hand op.

„Ik geloof dat ik iets hoor," fluisterde hij.

Van het water kwam een dof geruis, dat langzaam sterker werd, net alsof ver weg een motor ronkte.

Valeer keek tussen het riet door en weer zag hij die vreemde dunne buis, die een lang spoor van bellen achter zich liet.

„Daar gaat ie," zei hij.

Vol spanning zagen ze de periscoop in de richting van de *José* glijden. Toen hij er nog een meter of tien vandaan was, begon de boeg van het schip om zijn as te draaien en even later verdween de periscoop langzaam onder de achtersteven.

„Dat is toch wel een sterk staaltje!" zei de brigadier. „Vooruit, we gaan erop af."

De drie gendarmes renden naar de *José* toe en omdat er niemand was, die zei dat het niet mocht, holde Valeer achter hen aan.

De brigadier ging aan dek en schoof het luik, dat toegang gaf tot de kajuit, open. Binnen werd het gezicht van een vrouw zichtbaar die een gil van schrik gaf toen ze het uniform zag.

„Sjuul! Sjuul! De gendarmes!" riep ze.

De brigadier trok zijn revolver en ging, gevolgd door de anderen, het trapje af. „Die kant op zeker, hè?" vroeg hij.

Zonder het antwoord af te wachten deed hij een deur open, maar meteen ging hij haastig een stap achteruit. Aan de andere kant van de deur klotste het water van de plas, de grote,

„Daar gaat ie," zei hij.

logge achtersteven van de *José* was niets anders dan een listig verborgen botenhuis, dat tot schuilplaats diende voor de kleine duikboot, die nu geheel zichtbaar was.

De man die hem bestuurd had, had juist het luik geopend en keek nu verstard van schrik naar de geuniformde bezoekers.

„Kom er maar eens gauw uit," zei de brigadier.

De man wrong zich uit het vaartuigje en kwam de kajuit binnen.

„Wat zoekt u hier?" vroeg hij.

„Dat weten we straks wel," antwoordde de brigadier.

„Maar," zei de man, „dat gaat zo maar niet! Mag ik soms weten waarom u in het holst van de nacht mijn woning binnendringt?"

„Dat zullen we u direct uitleggen," beloofde de politieman. „Ga daar maar zolang staan en haal geen kunsten uit."

Over een smalle richel ging hij naar het duikbootje. Veel ruimte was er niet, daarbinnen, nauwelijks genoeg voor de man die het besturen moest.

De brigadier haalde een zaklamp te voorschijn en liet de lichtbundel naar binnen vallen.

„Ah!" zei hij, „dat lijkt me interessant." Hij haalde een aktentas te voorschijn en ging terug naar de kajuit. Toen hij de tas openmaakte, kwam er een bundeltje bankbiljetten uit en bovendien een aantal sieraden.

„Zozo," zei hij, „neemt u altijd van die dure dingen mee als u uit varen gaat?"

„Laat u uw kostbaarheden dan in huis, als u eruit gaat?" vroeg de man.

„Ja zeker, als mijn vrouw thuisblijft," zei de brigadier. „Ik ben nieuwsgierig of u nog meer van dat moois in huis hebt."

Terwijl hij de bewoners van de *José* bewaakte, doorzochten de beide anderen de boot. Toen ze hun werk gedaan hadden, lag een groot aantal sieraden op de tafel en meer geld dan Valeer ooit van zijn leven bij elkaar had gezien.

De brigadier haalde een lijst te voorschijn en vergeleek de sieraden met de beschrijving van de kostbaarheden, die bij de inbraken waren gestolen.

„We zullen er maar niet langer over praten, hè?" zei hij „Dat kunnen we beter op het bureau doen."

Hij begon de sieraden in te pakken en Valeer vond dat het tijd werd om te verdwijnen.

„En?" vroeg Fons toen hij weer op hun eigen boot kwam.

Valeer wees naar buiten. „Kijk," zei hij, „daar gaan ze."

Fons keek en hij zag hoe de bewoners van de *José* door drie gendarmes werden meegenomen.

„Hè?" zei hij, „ze worden opgebracht! Wat heeft die man gedaan, Valeer?"

„Ingebroken," zei Valeer. „Zeven keer maar liefst.'

Fons de Coninck schudde zijn hoofd. „Hoe is 't mogelijk," zei hij. „Iemand met zo'n mooie boot! Maar hoe kon jij dat nou weten?"

„Tja," zei Valeer, „da's een kwestie van je hoofd gebruiken, hè. Al die villa's stonden aan het water en de politie kon nergens een spoor vinden. Nou, als je dan midden in de nacht een duikbootje ziet varen en je laat je gedachten even gaan, dan snap je wel hoe de zaak in elkaar zit."

Fons de Coninck keek eens naar zijn neef. „Zeg," zei hij, „dat duikbootje, ligt dat er nog?"

Valeer grinnikte. „Ja," zei hij, „dat ligt er nog. Maar als je soms denkt dat ik ermee ga varen, dan heb je 't toch verkeerd geraden. Ik voel er niets voor om m'n vakantie op de bodem van de plas te eindigen."

Hij klom in zijn bed en trok de deken om zich heen. „Zeg, Fons," zei hij, „ken jij het verhaal van die jongen die zo snurkte?"

„Nee," zei Fons onnozel. „Wat was daarmee?"

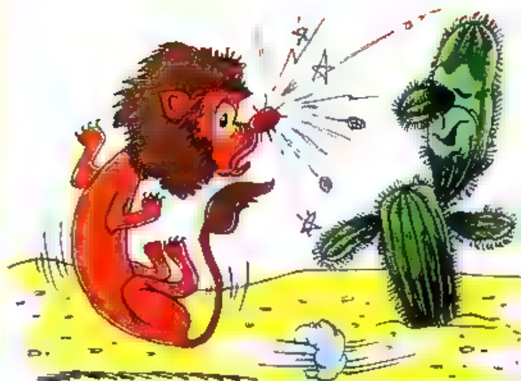
„Die jongen zag bont en blauw toen ie wakker werd," zei Valeer. „Wel te rusten."

„Wel te rusten!" zei Fons schichtig en hij ging haastig op zijn zij liggen, want wie op zijn zij ligt snurkt niet, had hij wel eens gehoord.

„Kom er maar eens gauw uit," zei de brigadier.

WAARD

PLANTEN ZIJN NIET WEERLOOS

Niet alleen de dieren kunnen zich tegen hun vijanden verdedigen, maar ook verschillende planten zijn hiertoe in staat. De meest voorkomende wapenen zijn doorn, stekel en brandharen.

De hulst, de brem, de braambes en de roos zijn alle met scherpe stekels of doornen gewapend en weten hiermee vraatzuchtige dieren op veilige afstand te houden. Vooral de hulst is een duidelijk voorbeeld. Geen dier zal het wagen te gaan knabbelen aan de bladeren, waarvan de randen met scherpe stekels bezet zijn. Doch het merkwaardigste is, dat de hulst aan de bovenste takken bladeren draagt, die geen of weinig stekels hebben. Op een hoogte van een meter of drie boven de grond, waar de dieren niet meer bij kunnen, heeft de plant geen beschermende stekels meer nodig!

De plantenfamilie, die het sterkst met afwerende stekels gewapend is, zal wel de familie der cactussen zijn. Cactussen zijn echte woestijnplanten; zij bevatten veel vocht, waardoor zij voor dorstige dieren een lekkernij zouden zijn. Maar de plant is door haar stekels zo goed als onaantastbaar.

Bij sommige cactussoorten zijn de stekels, ogenschijnlijk, met zachte haren bedekt. Maar wee het dier, dat zich hierdoor laat verleiden erin te bijten. De haren dringen in het tandvlees en het dier lijdt gedurende enkele dagen hevige pijnen. Er bestaan ook cactussen, die stekels hebben als vishaken. Raakt het dier met neus of bek zo'n stekel met weerhaak, dan kan het niet meer loskomen zonder lelijke vleeswonden op te lopen.

OM TE WETEN

Een ander verdedigingsmiddel vormen de vergiftige haren. De brandnetel is een bekende plant in onze streken, die alle dieren verre van zich weet te houden door zijn brandharen. Iedereen heeft weleens de brandende jeuk gevoeld, die het gevolg is van het beetpakken van een brandnetel. Zó groot is de afschuw van de dieren voor brandnetels, dat zij zelfs de bekende dovenetel, die veel op de brandnetel lijkt, maar helemaal geen brandharen heeft, mijden. Onze brandnetel is vrij ongevaarlijk, maar in de tropen komen daarentegen soorten voor, die heel wat ernstiger verschijnselen veroorzaken en door de inboorlingen dan ook heel zorgvuldig gemeden worden. Wie ze vastpakt, is enige dagen tamelijk ziek. Hij lijdt dan aan een soort bloedvergiftiging.

De wilde aronskelk veroorzaakt weer op andere wijze ernstig ongemak. Een dier, dat van de bladeren eet, krijgt een hinderlijke ontsteking in de mond.

Sommige vruchten zijn ook door stekels tegen de vraatzucht der dieren beschermd. Bijvoorbeeld de wilde kastanje. In Zuid-Amerika groeit een plant, waarvan de vruchten met weerhaken bezet zijn. Eet een dier daarvan, dan dringen de weerhaken in het vlees van de bek en in de inwendige organen door. Met het gevolg, dat het dier eraan sterft.

HET ASFALTMEER

In 1595, meer dan driehonderdvijftig jaar geleden, ontdekte sir Walter Raleigh op Trinidad een asfaltmeer. Het heeft ontelbare kilometers straten en wegen in Europa, de Verenigde Staten, Zuid-Amerika, Egypte, Indië en Japan van asfalt voorzien en nog steeds is het voor de geleerden een raadsel.

In zijn beschrijving van het meer zegt sir Walter: „Er is zo'n overvloed van aardpek, dat alle schepen ter wereld hier kunnen komen om het te vervoeren." Maar de Engelse ontdekkingsreiziger heeft er nooit van kunnen dromen dat het asfalt eens de mooiste straten en boulevards zou plaveien; dat het als dakbedekking zou dienen voor duizenden huizen en andere gebouwen; dat scheikundigen er produkten van onschatbare waarde uit zouden toveren voor wetenschap en industrie.

De bezoeker van het meer ziet een grauw-zwarte massa, welke een oppervlakte bedekt van ongeveer veertig hectaren, ingesloten tussen oevers als een gewone vijver. De oppervlakte is stevig genoeg om er zonder gevaar op te kunnen lopen, er rijden zelfs smalspoorwagens over. De diepte van de onuitputtelijke asfaltbron bedraagt in het midden vijfennegentig meter.

Het meer werkt ongeveer als drijfzand, maar dan heel langzaam; gaten vullen zich bijna onzichtbaar op en verdwijnen ongeveer in een etmaal. Blokken pek worden met een houweel uitgehakt, gezuiverd en in emmers aan een kabel naar de vrachtschepen vervoerd.

In de laatste vijftig jaar is het peil van het meer minder dan zeven meter gezakt, hoewel er meer dan vijf miljoen ton asfalt uit geput is.

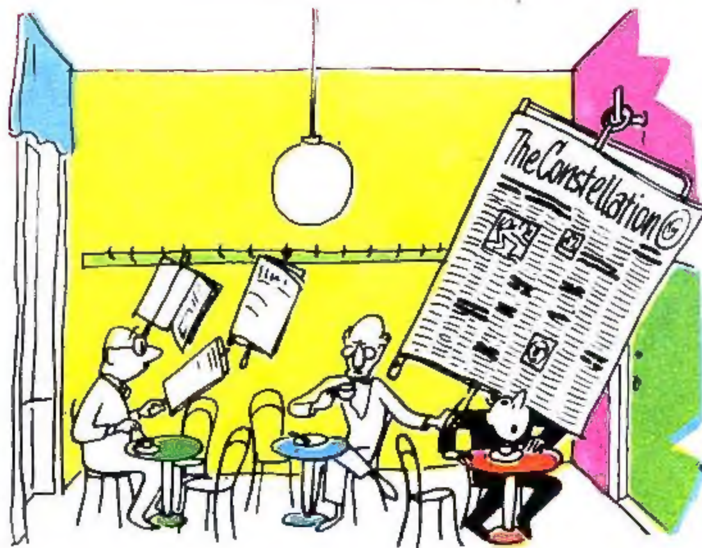
Dikwijls vindt men versteende dieren in het meer, zoals twee beenfragmenten en een tand van een mastodont. Men kan aannemen dat deze monsters in voorhistorische tijden, toen de zwarte massa zich nog in half vloeibare toestand bevond, in deze woeste streken rondzwierven.

Geleerden zeggen, dat het meer voortdurend in werking is, zoals bakkersdeeg in een trog. Deze beweging is natuurlijk heel traag, maar als men een voorwerp op de oppervlakte van het meer legt, zal men van dag tot dag kunnen zien, dat het van plaats verandert.

Intussen breekt men zich nog steeds het hoofd over het ontstaan van het meer.

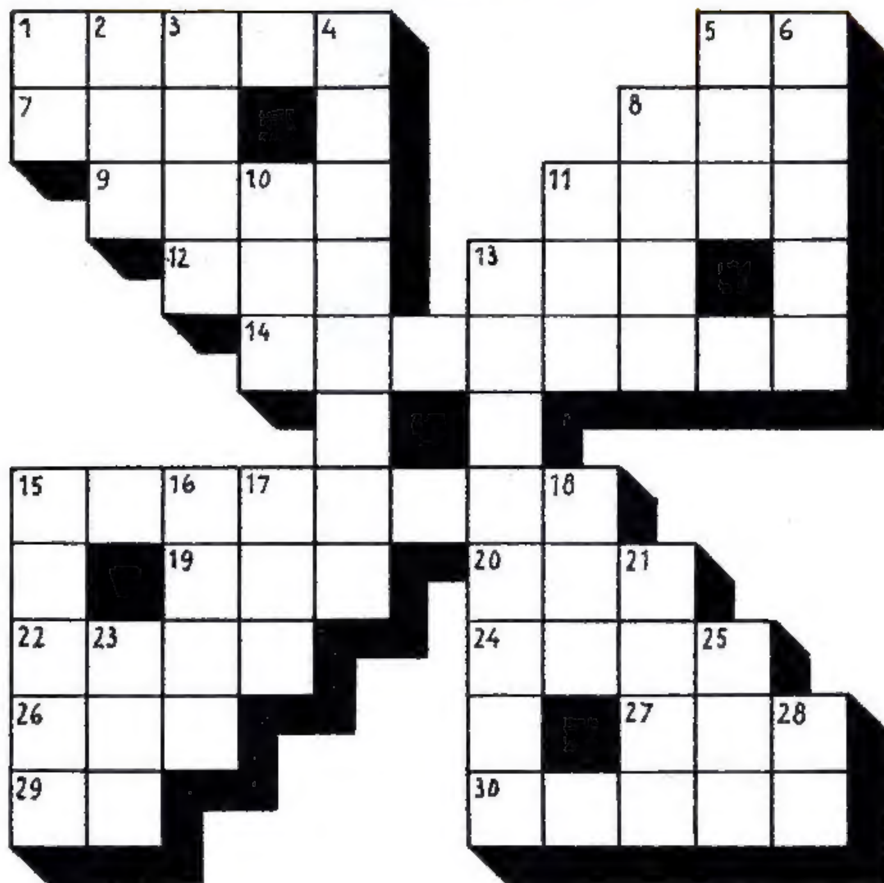
EEN GROTE KRANT

In New York verscheen in 1859 een krant, The Constellation, welke men moeilijk in treinen en omnibussen kon lezen. Het dagblad was namelijk 2.60 m hoog en bijna 2 m breed. Lang heeft deze vreemdsoortige krant niet bestaan, de Amerikanen vonden het formaat toch te lastig.

Wie puzzelt er mee?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal :

1 Voorwerp, waarin men sigareas deponeert
5 Militair Gezag (afkorting)
7 Meisjesnaam
8 Geluid van een koe
9 Bootje
11 Voedsel in veel tropische landen
12 Loterijbriefje
13 Inwoner van Finland
14 Het vierde deel van een jaar
15 Soort lamp
19 Soort hond
20 Speelgoed
22 Meisjesnaam; ook: soort hooivork
24 Niet gesloten
26 Opstootje
27 Riviertje bij Amersfoort
29 Bijwoord
30 Sierdek van een bed

Verticaal :

1 Voertuig
2 Puntbaardje
3 Zak van jute of grof linnen
4 Boom die men veel in polders ziet
5 Zeer laag plantje
6 Aantal
8 Niet helemaal
10 Bovenste deel van een dak
11 Rijtoertje
13 Sappige rode vrucht
15 Naam van een papegaai
16 Van adellijke afkomst; voornaam
17 Korte kous
18 Vloeibaar voedsel
21 Bewerkte dierehuid
23 Inwoner van Ierland
25 Ontkenning
28 Derde muzieknoot

WOORDENKETTING

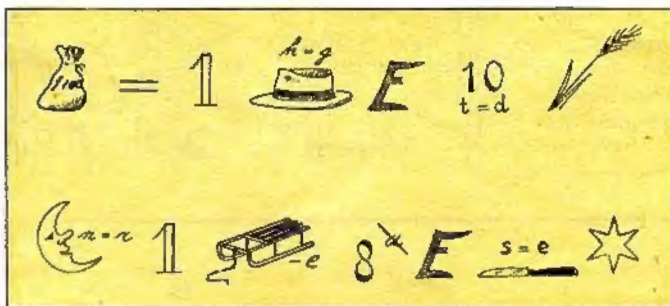
STEEN. . . HAARD. . . ZEE. . . STRAAL. . . . BOOT. . . DOEL. . . BAARD.

Je ziet hier zeven woorden staan die allemaal onderling door stippeltjes gescheiden zijn. Nu is het de bedoeling, dat op die stippellijntjes ook woorden komen te staan. Elk woord moet zowel met het voorgaande als met het volgende woord een geheel vormen. Bijvoorbeeld: DEUR. . .GLAS. Hiertussen past het woord MAT. Je krijgt dan DEURMAT en MATGLAS, twee goede woorden dus. Met de woorden in dit raadsel ga je op dezelfde manier te werk, maar het bijzondere is, dat je achter elkaar kunt doorgaan. Het wordt dus als het ware een woordenketting.

Om je wat op weg te helpen volgen hier de woorden die je gebruiken moet (in alfabetische volgorde):

KOLEN - MOTOR - PUNT - REIS - VUUR - WATER.

SPREEKWOORDREBUS

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

EVEN KEEK LASSIE VERBAASD ROND, WANT ER GRAASDEN GEEN SCHAPEN. MAAR DAT FLUITJE BETEKENDE VOOR HEM DAT HIJ DIEREN MOEST OPDRIJVEN. EVEN LATER NAM HIJ EEN VERSTANDIG BESLUIT.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.